

(a) Gânduri și idei în faza de trezire. Revizuit și adăugat

Duhul însăși se va descoperi nouă, astfel nu avem nevoie să descoperim tainele naturii și apoi să folosim aceste descoperiri chiar împotriva naturii și a noastră ca ființe ce facem parte din aceasta. Noi în permanență facem acest lucru. Furăm, descoperim tainele naturii iar apoi ne folosim de acestea chiar împotriva ei. Propria noastră minte o folosim foarte mult împotriva naturii ca și cum noi nu am face parte din natură, ca și cum am putea părăsi globul pământesc la dorință, în oricare moment și astfel puțin ne-ar pasă de natură. Dar chiar și dacă am putea părăsi acest spațiu, tot ar trebui să ne pese. Anume așa a procedat și anume din acest motiv Prometeu a fost pedepsit. Pentru că a furat focul zeilor el a fost legat de o stâncă înaltă iar Zeus și-a trimis o fiară ciudată cu cap de vultur să îi sfâșie trupul și să îi mănânce ficatul în fiecare zi. Anume așa va fi și soarta noastră. Pușcăria sau temnița Naturii este mult mai grea decât temnița omul făcută pentru om. Temnița Naturii este o altfel de temniță, în comparație cu care temnițele noastre vor părea niște sanatorii sau case de relaxare. Vom ajunge probabil că Prometeu, condamnați la veșnicul chin, la veșnică suferință. De multe ori stăm și ne întrebăm. Am auzit tot felul de

întrebări în legătură cu, ce este iadul și la fel de multe descrieri pentru ce ar fi acesta.

Iadul nu este nimic altceva decât un spațiu psihoenergo-informativ unde gradul de libertate se diminuează până la zero. Și societatea noastră poate ajunge în curând să devină un adevărat iad unde toți din jur trag de tine, chiar mușcă din tine, te lovesc, fiecare face ce vrea și nu ai nicio posibilitate de a te apăra. Vedem cum chiar în zilele noastre se întâmplă astfel de lucruri în lume. Tot felul de lucruri se întâmplă sau sunt declanșate în fața cărora omul nu are posibilitatea de a se apăra. Există posibilitatea de a se ajunge acolo unde posibilitatea omului de a se apăra împotriva violentelor de tot felul poate să fie diminuată până la zero. Atunci vom putea spune cu adevărat că trăim într-un iad. Nu sunt foarte multe condiții necesare și suficiente de întrunit ca să se ajungă la acest nivel.

Raiul, din această perspectivă este cu totul altceva. Este un spațiu psihoenergo-informativ unde gradul de libertate poate ajunge practic până la infinit, la absolut. Privit din această perspectivă poți zbura în orice colț al Universului modificându-ți propriul corp sau, cât și structura energo-informațională, adaptându-te permanent în conformitate cu cerințele acelor medii înconjurătoare de viață oferite

de spațiile respective. În acel spațiu numit rai, ființă spirituală are capacitatea de a se modifica și de a se transforma, adaptându-se permanent la noile condiții de viață iar această posibilitate crește de la nivelele inferioare la cele superioare sau mai fine, până la infinit. Anume așa, dacă am gândi și am vedea lucrurile din perspectiva respectivă, lumea și conștiința noastră s-ar schimba foarte mult. Azi din păcate în lume domina viziuni total false asupra realităților noastre fizice nemaivorbind de realitățile nevăzute pentru ochiul nostru și necuprinse pentru conștiința noastră. Azi, aproape toată lumea crede și este ferm convinsă că raiul e un spațiu în care curg râuri de lapte printre maluri de marmeladă și este suficient doar să îți dorești ceva, că imediat se îndeplinește. Dacă ar fi chiar așa, credeți-mă că fiecare dintre spirite s-ar plictisi foarte repede și acel spațiu ar deveni foarte repede un iad și nicidecum un rai. Nu este nimic mai groaznic și mai degradant decât împlinirea oricărui dorințe. Iată, chiar din acest motiv Prometeu este un infractor mai degrabă și nu un erou așa cum am fost noi mințiți să ne raportăm la el și la fapta sa. Tocmai din acest motiv, zeii l-au pedepsit iar noi l-am ridicat la rang de erou. Acest lucru e oarecum firesc și clar pt că vine din egoul nostru și din mândria noastră. Noi ne-am imaginat pe noi înșine că fiind ființe supreme, coroana creației, ne-am imaginat dumnezei, deși în realitate noi suntem doar niște creaturi. Nici măcar creaturi în sensul adevărat al cuvântului nu suntem, cei mai mulți dintre oameni, pentru că o creatură se supune creatorului. Noi suntem niște robi, iar robul se supune stăpânului. Stăpânul fiecare și-l alege sau este împins să-și aleagă unul. Noi cei de astăzi ne supunem oricui, numai lui Dumnezeu, nu. Nu suntem simple creaturi dar totuși suntem creaturi. Suntem creaturi, creații și creatori la rândul nostru. Acest lucru trebuie conștientizat cât mai profund posibil și cât mai repede corectat. Deoarece, dacă acest lucru nu va fi corectat, lumea va merge într-o direcție total greșită. Noi trebuie să ne întoarcem cu fața spre creație și nu spre ceea ce creăm noi. Este adevărat că tuturor ne place să ne mândrim cu propriile creații sau produse ăla activității și foarte des aceasta mândrie ne face să ne simțim un fel de dumnezei. Mândria este

o mare ispită. Nu trebuie să uităm că suntem creații și creaturi care am ajuns la un grad atât de ridicat de nesimțire și impertinenta încât am ajuns să-l aducem pe Dumnezeu la nivelul nostru de închipuire și de înțelegere, de fapt chiar să-l aducem pe pământ și să-l facem unul dintre noi, în loc ca noi să ne întoarcem cu fața spre El și să încercăm să ne ridicăm la nivelul Lui de așteptări și pretenții. Noi am ajuns să îl adaptăm pe Dumnezeu la cerințele și viziunea noastră asupra realității. Asta pentru că nu vrem sau ne este greu să ne adaptăm noi și să ne transformăm în conformitate cu cerințele legilor Universului asupra vieții și a realității. Cu alte cuvinte, noi, cu toată știința noastră am ajuns atât de nesimțiți încât îl aducem pe Dumnezeu pe pământ, îl facem unul dintre noi și îl adaptăm la nivelul nostru de cerințe, frici și temeri în loc să ne transformăm, să ne adaptăm, să ne îndreptăm cu fața spre El și legile Universului pentru a reuși să evoluăm. Am ajuns să îl facem pe Dumnezeu după chipul și asemănarea noastră uitând tot timpul că de fapt noi suntem creați după chipul și asemănarea Lui. În realitate, Dumnezeu nu este o personalitate, un individ sau o ființă. Dumnezeu Este un Sistem. El este un sistem natural, cosmic, organizat cu funcție de autoechilibrare și orientat spre dezvoltare și scop. Cu alte cuvinte, Dumnezeu e un sistem cosmic natural organizat, în conformitate cu niște legi de autoechilibrare și dezvoltare firești care se regăsesc atât în planurile de sus cât și cele de jos, atât în întreg universul cât și în lumea noastră trecând prin om, lumea animală, vegetală, minerală. Aceiași lege peste tot. Precum sus așa și jos, precum jos așa și sus. După aceleași legi se ghidează toate aceste lumi. Astfel pentru că omul să poată trăi în corpul lui Dumnezeu, el trebuie să devină o manifestare a naturii și nu o personalitate socială, un element al naturii și al cosmosului și nu un element social, infracțional, funcțional sau cine mai știe ce alt element.

Și diavolul din această perspectivă este tot un sistem. Diavolul din această perspectivă reprezintă un sistem social logic organizat. Acest sistem are propria lui logica extrem de perfidă care folosește atât logica umană cât și cea cosmică dar într-un fel puțin modificat, astfel încât rezultatul va fi diametral opus. Acest sistem caută permanent să

arate că el nu există, încearcă să convingă că Diavolul nu există în schimb face tot posibilul să convingă pe oricine, chiar și prin intermediul altor oameni, inclusiv funcționari ai bisericii că Dumnezeu există și că pentru toate nefericirile noastre este de vină cine? Cel care există firește. Adică Dumnezeu. Cum să fie vinovat cel care nu există? Astfel foarte repede omul ajunge să arunce cu bărdița în ceruri, în Dumnezeu, găsim-l vinovat de toate cele rele întâmplate în viața lui, făcând astfel munca Diavolului mai ușoară. Iată din acest motiv am putea se pune că dacă omul e o personalitate socială și trăiește în societate conform legilor sociale, el mai degrabă ajunge omul diavolului, ajunge să trăiască mai curând în corpul Diavolului și nu în Dumnezeu. Acum, prin asta, nu vreau să spun că orice personalitate umană, orice om public este din start omu' diavolului și trăiește în corpul lui. Mai curând vreau să spun că acei oameni care s-au ridicat asupra lumii sociale în care trăim, creează legi pentru alții pe care nu le duc la îndeplinire, nu le aplică, sau le aplică preferențial, ocazional, sau pe care, chiar ei le încălca ajung foarte ușor oamenii diavolului deși pot să nu-și dea seama de asta niciodată, din cauza egoului, mândriei, înfumurării și sentimentului de putere. Vorbesc aici despre cei oameni care nu cunosc o altă lege decât legea socială, penală, civilă, fiscală, administrativă, legea făcută de om pentru oameni. (În conformitate cu aceste legi, fără a le încălca poți să faci o mulțime de lucruri rele oamenilor și nicio lege făcută de oameni pentru oameni nu te va pedepsi, chiar și să omori poți dacă ai anumite puteri parapsihice și nicio lege nu te va pedepsi, pentru că nimeni nu va putea demonstra nimic) În această lume, în toate țările și sistemele oamenii creează astfel de legi, în care, din start sunt lăsate niște porți deschise numai pentru ei, ca să le poată încălca, fără a fi pedepsiți. Toți ceilalți, nu vor avea nicio posibilitate de a se apăra împotriva legilor strâmbe și astfel diminuându-se posibilitatea de apărare, adică gradul de libertate treptat scade până la zero. În acest mod oameni care, ca și cum guvernează, ca și cum dirijează, orientează lumea respectivă undeva, de fapt, acestea fără să conștientizeze o duc anume către acest lucru: diminuarea libertății până la zero, lumea devenind un iad. Vedem acest

fenomen destul de clar, se petrece în fața ochilor noștri. Car de orb trebuie să fii ca să nu vezi aceste lucruri? Acei oamenii care au dus lumea în această direcție vor deveni și sunt de fapt niște anticriști deoarece trăiesc în corpul diavolului și se ghidează după legile lui, adică după logica creată de om pentru om la fel precum și legele create de om pentru om. Focul pe care noi l-am primit de la Prometeu, din start l-am dirijat într-o direcție total greșită. Oamenii nu erau pregătiți și nici azi nu sunt pregătiți pentru a lucra cu stihia focului. Pur și simplu, noi nu am ajuns suficient de maturi pentru acest foc. Dacă noi eram suficient de maturi pentru a lucra cu elementul foc pe care Prometeu l-a adus pe pământ, atunci am fi dirijat acel foc într-o altă direcție, constructivă, dumnezeiască. Dar noi, tocmai pentru că nu suntem maturi am îndreptat focul în direcția autodistrugerii, creând cu ajutorul lui tot felul de tehnologii, bombe atomice, arme de tot felul, care nu au nimic altceva în funcția lor decât a ne distruge, unii pe alții. Arme făcute de oameni ca să ucidă alți oameni. Mare logică, multă minte. Toți oamenii și toate sistemele sociale din care este compusă o societate sau tot globul înaintează în conformitate cu o anumită experiență a fiecărui sistem. Medicina înaintează conform unei anumite experiențe și tradiției sale, tradiției lui Hipocrat. Pedagogia, psihologia înaintează și se dezvoltă în conformitate cu alte experiențe și tradiții, fie a lui Freud, fie a lui Maslow, sau fie după tradiția lui Jung sau oricărui altcuiva, oricăror alți întemeietori a celor mai diferite curente și teorii. Politica și ea înaintează și se dezvoltă tot în conformitate cu anumită experiența și o anumită tradiție: marxistă, marxist leninista, capitalista sau de oricare altă tradiție și oricare altă experiență, orientare. La fel se dezvoltă și economia și toate sistemele din lumea respectivă, înaintează și se dezvoltă în conformitate cu o anumită experiența dobândită anterior și pornind de la un anumit întemeietor, de la un anumit să zicem – preparinte sau întemeietorul unei anumite tradiții, tradiții inclusiv și de gândire, adică și de comportament, adică și de viziune, adică și de atitudine, de valorizare și devalorizare, ideologie și filosofie, factori motivatori și demotivatori. În tot acest timp, fiecare direcție, tradiție, curent etc, adesea urăște din

tot sufletul său respinge în totalitate orice altă direcție, numai pentru că nu coincide cu a lor, numai pentru că este diferită că viziune și atitudine. (Eu sunt un om spiritual care mă îndrept către Dumnezeu, dar în mersul meu către el nu o să scap ocazia să-ți iau capul de pe umeri pentru că nu crezi în Alah. Există și astfel de atitudini.) Astfel chiar și în psihologie de exemplu, unii oameni se mișcă într-o direcție iar alți psihologi se mișcă într-o direcție total opusă care la fel ca și cealaltă are dreptul la existență. Dar pentru că se mișcă într-o altă direcție vor apare întotdeauna combătuți aprigi, capabili să moară pentru tradiția lor și să-l distrugă pe toți ceilalți care nu împărtășesc tradiția, fac parte din celălalt curent. Tocmai din cauza unei astfel de dezvoltare a lumii, noi toți cât și întreaga societate umană am devenit unilaterali, fără chip, destul de înguști la minte și din această cauză în mod inevitabil atragem lovitură după lovitură asupra noastră tocmai din direcția pe care o respingem. (Forța acțiunii este egală cu forța reacțiunii. Asta e lege. Orice acțiune are un efect. Nu există acțiune, fie aceasta chiar și mentală, sau doar verbală, sau și un simplu gest care să nu producă un efect. Orice acțiune produce efect. Efectul poate să fie mai mare sau mai mic, mai vizibil sau mai inobservabil, imediat sau în timp dar efectul apare obligatoriu. Cel care știe această lege și o stăpânește, poate prin câteva gesturi și câteva vorbe să producă mai multe efecte puternice decât altul cu o armată întreagă de oameni). Este la fel cum de exemplu, eu mă mișc într-o direcție dar în acel timp sunt permanent lovit de aerul care vine din direcția opusă. Sau un alt exemplu, soțul unei femei consuma alcool. Soția, în mod firesc, după mintea ei, conform legilor inerției, îi va interzice bărbatului să facă acel lucru. Sau să zicem de exemplu că soțul își cheltuie banii cu alte femei. La fel de firesc și inerțial soția îi va interzice să facă acest lucru. Se va certa permanent cu bărbatul pe acest motiv, pentru că ei aceste lucruri nu îi sunt plăcute. În viziunea ei, ea se comportă absolut firesc și chiar crede că ceea ce face este pentru binele soțului. În realitate, ea nu produce un alt efect decât unul în urma căruia își încurajează indirect soțul să facă acel lucru mai departe chiar cu mai multă poftă și dorință, deoarece fructul interzis este totdeauna dulce. Soția, prin acțiunile

sale, fără să își dea seama îl provoacă pe soț să se miște în acea direcție deoarece ea îi aduce lovituri din direcția opusă. El este ca și cum motociclistul, ea este ca și cum vântul care îi bate în plete din direcția opusă. Principiul care spune că fructul interzis întotdeauna este mai dulce funcționează automat, ireproșabil, chiar și la cei mai deștepți oameni. (dacă vrei ca un om să facă ceva, interzice-l să facă acel lucru)

Cu cât mai mult interzici unui om sau unei societăți sau unui grup de oameni să facă ceva, cu atât mai mult acel lucru va deveni plăcut și oamenii îl vor face în continuare, chiar dacă se vor vedea obligați să ascundă acele fapte. Din aceste perspective eu personal nu aș interzice nimănui nimic. Chiar și drogurile, deși asta pare acum pentru mulți oameni ceva imoral, eu personal nu le-aș interzice. Aș da drumul liber la toate drogurile și aș anunța populația de acest lucru. Aș face companii intensive de educație de câțiva ani în rândul populației, copiilor și părinților. Acest effort m-ar costa ca stat mult mai puțin decât zeci de ani să îi prind pe unii pentru traficiși pe alții pentru consum, să-l tratezi pe unii pe banii celorlalți pentru că proștii a avut curiozități. Le-aș spune care sunt consecințele și dacă vor să o facă, să o facă, dar dacă ai devenit dependent, sau ai făcut vreo prostie sub influența drogurilor, imediat ești scos din cadrul societății libere și stai bine mersi într-o pușcărie. Dacă ai devenit dependent, te tratezi singur acasă împreună cu părinții sau cei care te-au văzut ce faci și te-au lăsat. În cadrul medical i-aș trata numai pe cei care au fost forțați să se drogheze prin violență, adică au fost drogați cu forța, în afara voinței lor. Sunt și astfel de cazuri. Această tendință de a încălca, de a gusta din fructul interzis ne este nouă și probabil ne este transmisă însă de pe vremea Evei, când și ei i-a fost interzis să guste din roadele pomului din grădina Edenului, ea totuși gustând, ispitita fiind. Tendința respectivă ni se transmite probabil genetic, prin moștenire, din neam. Suntem cu toții un neam căreia îi place mai mult fructele furate decât cele din propriul pom. Din această cauză nu e bine a interzice nimănui nimic. Să facă fiecare cu el și cu viața lui orice vrea, dar să fie conștient de efectele pe care le produce asupra lui și al altora. Trebuie să fie conștient că cei care nu se droghează poate nu vor ca din taxele și

impozitele lor să meargă banii pentru a-i trata, dezintoxica, educa pe cei către au avut curiozitatea să se drogeze. Poate că noi dorim că respectivii bani să meargă în a salva viața unui copil, nou venit pe lume. Este mult mai util însă să îi dai posibilitatea să facă, dar să îi explici foarte clar care sunt consecințele acțiunii sale. Și dacă omul allege să culeagă asupra sa sau să atragă asupra sa acele consecințe nu va trebui să se plângă în niciun fel sau să vină după ajutor pentru că dinainte I s-a spus care sunt rezultatele, care pot fi pericolele și riscurile. Pare a fi aici un paradox dar în realitate nu e niciun fel de paradox. Doar prostul se mișcă permanent într-o singură direcție și vede lumea într-un singur fel. Uite să zicem de exemplu că soțul consuma alcool și vine în fiecare seară beat acasă. Soția încearcă să nu îi interzică și chiar îi mai pune o sticlă de vin pe masă, astfel împinge lucrurile în direcția dorită de soț, să mai bea o sticlă. Și dacă o bea și pe a doua, să îi mai pună o sticlă de vin pe masă și obligându-l cumva să o consume și pe următoarea. La un moment dat va interveni reacția firească de apărare a organismului împotriva violenței. Prima sticlă va fi poate o plăcere, a doua – așa și așa, iar a treia sticlă cu siguranță va deveni deja o violență asupra organismului. Încă câteva experiențe de genul acesta și bărbatul se va lăsa de alcool în mod sigur, tocmai pentru că nimeni nu i-a interzis ci chiar l-a ajutat. Distracție astfel fructul interzis dispare și plăcerea. Ce plăcere poate să aibă omul să bea ca boul de față cu soția? A doua zi te mai și doare capul și tot organismul. Organismul lui apărându-se împotriva acestor violente, bărbatul va înceta să mai bea. Sau, dacă bărbatul își cheltuie banii cu alte femei, soția chiar ar trebui să îl încurajeze, să îl trimită la alte femei îndemnându-l să își cheltuie banii acolo. Ea nu trebuie în niciun caz să îl rețină sau să se roage de el să nu plece. În scurt timp el va fi nevoit să se apere singur de femei și să nu îmi mai cheltuie banii cu ele.

Ceva asemănător se întâmplă mai ales în medicină unde viziunea unilaterală asupra bolii și pacientului, numit – bolnav, este evidentă. Vine omul la spital și are o oarecare afecțiune. Medicii îi injectează un medicament, o substanță. În urma acelei substanțe organismul omului produce o reacție. De fapt și în realitate omul

trebuia să primească mai degrabă un antimedicament însă medicii nu au când să stea pe gânduri și îi injectează o altă substanță în urma căreia pacientul moare. Stai să te întrebi cum s-a putut întâmpla așa ceva într-un cadru medical a cărui scop este de a-l salva pe om și de a-i întoarce sănătatea, uneori chiar de a-l salva de la moarte. Câteodată nici nu știi cum să gândești. Pur și simplu ți se încrețește creierul, te dor tâmplele. Te întrebi dacă nu cumva sunt proști sau idioți acei medici. Nu. Ei pur și simplu merg pe o linie de gândire înzestrată cu o anumită logică și o tradiție bine învățată și nu au timp să gândească, nu au când și nici nu vor să gândească altfel pentru că dacă ar încerca alte variante și ar începe să gândească conștient în mai multe direcții deodată asta ar deveni foarte obositor, chinuitor chiar mai ales când constentizezi mai multe lucruri decât trebuie și pentru a nu se întâmpla acest lucru, medicii sunt obligați să gândească pe o singură linie de cauză și efecte, într-o singură direcție și asta numai pentru ași asigura pe ei înșiși, propria conștiință. Dacă medicul în urma diagnostiului îți prescrie o anumită rețetă și anume acea rețetă care e scrisă într-o carte sau pe o listă care trebuie administrată într-o asemenea situație, medicul nu va păți niciodată nimic, asta chiar dacă pacientul moare. Medicul nu va ajunge la pușcărie. El a procedat conform standartului într-o astfel de situație, conform diagnosticului. Dacă va încerca să gândească, să analizeze și să înțeleagă ce se întâmplă cu adevărat în organismul celui om și i-ar administra altceva decât ce scrie într-un compediu sau ghid medical, medicul ar putea risca să intre la pușcărie deoarece nu a prescris exact ceea ce era stabilit printr-o oarecare, să zicem lege a lor. Din acest motiv, medicii sunt obligați să nu ia în considerare reacțiile organismului ci să prescrie exact ce le spune o regulă sau o lege a lor interioară, care este bine stipulată, alb pe negru de către cineva mai sus decât ei. Medicii nu au nimic altceva de făcut decât să o aplice cât mai exact fără a ține cont de om, de vârsta de aspectele personalității celui om, de starea lui emoțională, sufletească, spirituală și multe multe altele. Există un diagnostic și în conformitate cu acel diagnostic există și o listă cu medicamentele necesare de prescris. Medicul alege un medicament

sau mai multe din acea listă, le prescrie iar omul le folosește și mai departe Dumnezeu cu milă! Medicul nu își asumă și nici nu vrea să-și asume vreo oarecare responsabilitate. El e nevoit să se asigure și din acest motiv nici nu îl interesează ce se întâmplă mai departe chiar dacă pacientul va muri. Acest lucru, diminuarea gradului de libertate în domeniul terapiei, vindecării, medicinei, în curând grad de libertate va ajunge până la zero și atunci vom fi tratați exact ca niște roboți, de către niște roboți. Diminuare gradului de libertate a medicului, diminuare gândirii și inițiativei, căutării, cercetării, analizei, descoperirii și chiar a creației (creator al sănătății), nu înseamnă nimic altceva decât pregătirea intrării într-un iad în cel mai adevărat sens al cuvântului, deoarece spuneam că iadul nu e nimic altceva decât diminuarea gradului de libertate până la zero. Tocmai din acest motiv medicii poarta asupra lor și fiecare medic în parte și sistemul în general, duc cu ei un foarte mare păcat în sensul cel mai direct al cuvântului și vor plăti scump pentru asta.

În primul rând, unul din aceste păcate este faptul că medicul pune și anunță bolnavului un anumit diagnostic. Din punctul meu de vedere, diagnosticul în general nu este necesar, pur și simplu nu este necesar. Dacă un medic îți dă ție un diagnostic nu face altceva decât să îți dea ție personal posibilitatea de a amplifica acel diagnostic până la paroxism, până la limită, și chiar te ajută să îl împingi până la limită pe care o poți atinge personal. Până la zero dacă poți și astfel deodată te trezești în mijlocul unui iad, în viață încă fiind. Astfel, pacientul știind de propriul său diagnostic, nu face altceva decât „se ajută” să provoace în interiorul sau aceasta îmbolnăvire. (Cercetările științifice psihologice arată că după anunțarea diagnosticului boala nu scade în ininsitate și putere ci dimpotrivă crește. Și atunci de ce îți mai spune care îți este diagnosticul? Să te ajute cumva? A, da, omul are dreptul să știe ce are. Dar dacă știe asta oare îl ajută sau îl încurcă mai mult? Eu sunt psiholog și foarte des a trebuit să mă gândesc mult, cum să spun un anumit lucru astfel încât să protejezi clientul meu de propria lui minte, dar să o spun în așa fel încât totuși să înțeleagă și să treacă real la modificarea anumitui stil de viață, de gândire, de atitudini. Dar așa

sunt eu. Ceilalți psihologi nu fac așa, odată pentru că nu au fost învățați și a doua, pentru că este greu să gândești, să crezi, să inventezi) Pentru că omul deja cunoaște simptomele, cum trebuie să decurgă boală, cunoaște de la medic și cât timp poți să mai trăiești cu un asemenea diagnostic, ajunge să moară științific, adică exact cum scrie la carte. Dacă omul nu ar ști de ce este bolnav, sistemul imunitar în cele mai multe situații s-ar descurca singur cu boala, pentru că nu ar cheltui energiile în frământări năprasnice ci în direcția autovindecării, evident cu ajutorul, susținerea și îndrumarea medicului. Dacă omul în momentul când află că are o boală numită incurabilă, sau chiar înainte, (bine este că toată viața omul să se străduiască să devină util lui Dumnezeu) este suficient în acele momente să încerci să fi util ție însuși și lui Dumnezeu și astfel sistemul imunitar, (un sistem absolut fantastic și miraculos) împreună cu Dumnezeu vor face în așa fel încât te vei vindeca miraculous. Nu ai nevoie de medici, dacă tu îți ești util ție și necesar lui Dumnezeu, totul va fi bine și tu te vei vindeca singur. Am fost martorul, de multe ori am fost poate chiar declanșatorul unor astfel de efecte absolut fascinante. La Dumnezeu există astfel de medicamente care vor pogora asupra bolnavului, astfel de medicamente ce nici nu există pe suprafața pământului, (iar dacă există, încă nu le cunoaștem din cauza ignoranței și admirației în fața propriei noastre creații) și cel mai interesant este că aceste medicamente nici nu sunt materiale, nu sunt palpabile, ele vor veni pe cale energetică și informațională.

Astfel, medicina și spitalele de azi cu sistemul lor de viziune asupra realității, asupra lumii în general și a omului în particular, nu fac nimic altceva decât încearcă să lungească viața în păcat și în greșeală, viața în întuneric și necunoaștere a pacienților săi. Astfel, omul va trăi mai mult în păcat, își va încărca sufletul cu păcate și întuneciune iar după moarte, calea lui va fi direct în iad. Iadul îi va fi ultima stație în călătoria în celălaltă lume. Cu alte cuvinte, medicina de azi cu viziunea ei asupra realității, asupra omului și asupra ființei umane nu face nimic altceva decât să te ajute să trăiești puțin mai mult timp în care să acumulezi și mai multe păcate și mai multe greșeli și mai multă ură, spaima, temeri și mai multe informații negative, grele care după moarte te vor trage în jos, în iad. Astfel, chiar medicina încercând să facă un fel de selecție nefirească nu face nimic altceva decât se opună selecției firești. Astfel, întreaga știință a medicinei sau neștiinței medicinii actuale nu face decât o selecție artificială și se opune selecției firești a ceea ce înseamnă sănătatea. Din cauza respectivă, vă pot spune că omul care se duce mai rar la medic are mult mai multe șanse de a trăi o viață sănătoasă și mai lungă. E evident că nu putem să evităm medicina în totalitate. Eu sunt foarte de acord cu partea mecanică a medicinii. Atunci când ți-ai rupt o mână sau un picior, medicina trebuie să intervină pentru a repara partea mecanică

a scheletului și organismului nostru. Chiar și de a înlocui un oarecare organ. În viitor, oamenii vor învăța să creeze organe artificiale în laborator după anumite cerințe și după un anumit cod genetic. Dar atunci când vorbim de diferite alte boli, medicina greșesete imens tocmai din cauza unei viziuni trunchiate și foarte limitate despre ceea ce înseamnă omul. Medicina și în ziua de astăzi își învață studenții, cum că omul nu are spirit și că toate stările lui interioare, inclusiv și iubirea nu înseamnă nimic altceva decât o înlănțuire a unor reacții biochimice. Medicina privește omul doar că o bucată de carne, doar acea parte a omului care se vede cu ochiul fizic, uitând că ceea ce vedem noi în fața noastră, adică corpul unui om, reprezintă doar 10% din ceea ce reprezintă omul ca atare. Restul de 90% sunt structuri psihoenergo-informative invizibile, care contribuie la întreținerea sănătății în același raport, adică, 90% din sănătatea noastră fizică, mentală și spirituală, se ascund anume în echilibrul structurilor psihoenergo-informative invizibile. Medicină, prin felul ei de a se raporta asupra omului și de a interveni permanent pentru a ajuta organismul uman, adică un exces de ajutor din exterior, a declanșat în organisme oamenii deficitul imunitar adică sindromul SIDA. SIDA nu e nimic altceva decât o reacție a organismului împotriva violenței medicinii în direcția unei permanente invazii de ajutor din exterior: medicamente, vitamine etc. Medicina de azi nu se interesează de cauză îmbolnăvirilor, medicina de azi ajunge și se scufunda până la complexul de sindromuri și elemente ale tabloului clinic care le arată existența uneia sau alteia dintre boli.

Pe când, în realitate cauza uneia dintre boli nu reprezintă și nu va reprezenta vreodată decât deformarea sufletului, spiritului și a minții. Pentru că medicina să aibă succes și să fie valoroasă și într-adevăr să devină medicină, trebuie să realizeze, că omul nu este doar o bucată de carne. Așa că trebuie să găsească modalități de a înlătura acea tumoare de pe suflet sau de pe minte pentru a putea vindeca boala. Deci medicină nu ar trebui să se ocupe de tratarea simptomelor ci trebuie să se ocupe de tratarea cauzelor deoarece cauzele duc mult mai departe decât simptomele. Simptomele trebuie

luate în considerare doar că indicatori deja fizici a deformărilor energo-informaționale superioare sau subtile și cu ajutorul acestora trebuie să ne dăm seama în ce structura psihoenergo-informativa și ce fel de deformare a avut loc pentru a modifica stilul de viață, modul de gândire, modelul de acțiune și reacțiune, mediul de viață, etc. Cauzele duc către suflet, către spirit și chiar către duh. Adică o anumită formă de curgere a duhului, o formă deformată prin ceea ce înseamnă organismul uman. Cu toate acestea, îmi vine greu să cred că medicina se va scufunda până la o astfel de înțelegere a realității. Până una alta, cel mai mare medic, cel mai desăvârșit medic este Duhul Sfânt și orice boală poate fi îndepărtată în momentul în care omul se deschide către Duhul Sfânt și când acesta se coboară asupra omului, în acel moment de contopire, orice boală va fi vindecată iar omul se va vindeca sufletește, își va vindeca conștiința, își va vindeca spiritul său fluxul duhului în el și astfel boala nemaiavănd suport energetic și nici informațional va dispărea că prin minune de la sine.

Dar cine îi învață azi pe oameni să atragă Duhul Sfânt asupra lor? Nimeni!

Nici măcar biserica, care, ar trebui să îi învețe pe oameni să fie liberi, să aibă un grad de libertate în direcția asta pentru a ajunge în rai. Chiar biserica nu face nimic altceva decât încearcă să limiteze gradul de libertate a omului spunându-l în permanență că el nu poate face nimic singur, că Dumnezeu ceva va face pentru el, că el doar trebuie să se roage, lucru care este absolut greșit, și în felul respectiv încearcă să îl lege pe om diminuându-i gradul de înțelegere și libertate până la maxim dacă e posibil. Asta înseamnă deja iadul din câte ați aflat până acum. Asta pentru că, doar așa va deveni un enoriaș bun și doar așa biserica îl va putea ține sub control, numai așa biserică va avea un grad mai mare de libertate și control iar în acest mod, enoriașul va avea un grad mai mic de libertate în direcția cunoașterii și a bisericii. Tocmai din acest motiv există și așa numitele taine. Din punctul meu de vedere Dumnezeu nu are niciodată în fața nimănui niciun fel de taină. Tainele le are cu totul altcineva. Celălalt sistem. Celălalt băiat.

Medicina de azi nu face altceva decât încearcă să înlăture complexul de simptome și sindromuri. Diagnosticul, în general, nu e un lucru necesar mai ales pentru pacient. Atunci când cineva îți dă un diagnostic, el te ajută că tu însuși să provoci în interiorul tău și în același timp să dezvolți acea îmbolnăvire până la paroxism. Din cauza asta, medicina de azi nu poate să răspundă la toate întrebările sau la toate problemele legate de sănătatea omului, deoarece privește omul foarte unilateral că pe un simplu organism biologic. În același timp, multe alte domenii de știință știu deja, că omul este ceva mult mai complex decât un sistem biochimic. Dacă omul este necesar lui Dumnezeu el se va vindeca fără niciun fel de medicament deoarece Duhul Sfânt deține astfel de medicamente care pe pământ nu am putea să le fabricăm în formă materială niciodată. Aceste medicamente sunt energo-informaționale. Ele pătrund în organismul omului, modifica structurile energetice și informaționale vindecând omul. Dar pentru asta, omul însăși trebuie să fie necesar lui Dumnezeu. Medicina ne spune că SIDA a fost transmisă la om de la oarecare maimuță din zona Africii ecuatoriale. În realitate SIDA nu e nimic altceva decât o deformare a sănătății noastre, care a fost declanșată în urma exagerării ajutorului din exterior asupra corpului. Corpul, atât de mult a fost ajutat din exterior încât a apărut sindromul deficitului imunitar. Medicina de azi, deși se dezvoltă în permanență, încearcă din raspueri să înlăture simptome sau sindromuri. Adică să înlăture elementele ce compun tabloul clinic al unei îmbolnăviri. În același timp, fiecare simptom are la bază o deformare a sufletului, a spiritului, a structurilor energetice a omului, lucru de care medicina nici nu vrea să audă. Și din acest motiv, niciodată, nici atunci, nici în viitorul apropiat nu va reuși să poată repara sănătatea omului în totalitate. Astăzi, medicină, marele ei păcat constă în faptul că prin ceea ce face nu vindecă omul ci încearcă să vindece îmbolnăvirile. Din acest motiv, omul, chiar și după tratament el se întoarce la viața lui în păcat, în greșeală, continua să greșească mai departe în relație cu mâncarea, alcoolul, sedentarismul sau stresul și oricare alt lucru și nu face decât să își prelungească viața lui păcătoasă. În tot acest timp sufletul lui, spiritul lui se deformează

tot mai tare, se îngreunează tot mai tare, devine din ce în ce mai greu, iar după moarte, este evident că nu se poate ridica așa că acesta coboară din ce în ce mai jos, în infern. Niciodată și în nici într-un fel nu vom reuși, că prin intermediul corpului să reparăm ceva ce e superior lui, adică structurile psihoenergo-informative. Numai cu ajutorul structurilor superioare vom putea corecta ceea ce este inferior lui, adică sănătatea corpului fizic.

Toată problema constă că eul nostru adevărat, autentic, este sufletul, spiritul, iar acesta este creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Corpul fizic însă, este creat mai degrabă după chipul și asemănarea lui satana atâta timp cât corpul nostru e corp uman. Atunci când corpul nostru va deveni unul umanoid, atunci vom putea spune că și trupul nostru este creat după imaginea lui Dumnezeu. Adică, vreau să spun că corpul unui umanoid este flexibil, curgător, își poate schimba formele și conținutul pentru a se putea adapta la formele de viață a unui mediu oferit într-un oarecare spațiu cosmic. Corpul nostru fizic, e bine de știut, că are niște granițe foarte limitate de supraviețuire. Este suficient să modificăm câțiva parametri a mediului înconjurător cum e temperatura, umiditatea, oarecare presiune cosmică și atmosferică astfel încât corpul nostru poate să cedeze imediat acelor presiuni și poate muri. Lucru care nu se întâmpla niciodată la corpurile pe care le dețin umanoizii, deoarece ele sunt curgătoare, flexibile și se pot transforma în permanență pentru a se putea adapta la diferite nivele sau diferite cerințe, diferite medii și spații din cosmos pentru a supraviețui.

Astfel, corpul unui umanoid poate să se transforme într-unul foarte înalt, de genul atlanților, sau într-unul umanoidal de mic sub formă de pitic. În general își poate modifica formă.

Poate lua forma unui copac, a unei flori a unei pietre sau orice altceva. Acești umanoizi, OZN-urile, ele nu vin de nicăieri, ele sunt aici tot timpul în preajma noastră, adevărat că în alte nivele de vibrație, la alt nivel de lungime de undă, neaccesibile sau dincolo de nivelul nostru de percepție. Sunt toate aici, în lumi paralele și își pot modifica corpul pentru orice necesitate dorită. Pot căpăta cele mai diferite forme. Lucrul ăsta se întâmplă și este posibil deoarece există 7 împărății ale naturii și nu 4, așa cum am fost noi învățați.

Există lumea arhanghelilor iar pentru că noi suntem la mijloc, funcția noastră este una de intermediere. Partea de jos a acestei împărății este lumea minerală, vegetală și animală. Apoi urmăm noi, lumea umană și așa ne ridicăm în sus în împărățiile naturii până la arhangheli. Umanoizii sunt pe scara respectivă îngeri sau arhangheli. Omul nu aparține nici uneia dintre speciile înalte și nici lumii naturii. El se afla la mijloc, între ceea ce este material și ceea ce este imaterial. Tocmai de aceea el are un corp material adaptat cerințelor naturii, lumii în care trăim și tot în același timp deține structuri psihoenergo-informative, corpul eteric, astral și mental care deja aparțin sferelor energetic superioare sau a lumilor superioare.

Astfel stau lucrurile în momentul când unul dintre rudele sau

prietenii noștri pleacă din această lume. Această deformare la noi apare încă din naștere. Oamenii sunt legați sau tind să se lege de ei prin legături carnale, adică corporale și pe durata întregii vieți ei păstrază și amplifică tot mai mult ceea ce se numește legături corporale. Astăzi de exemplu, în lume, acest lucru a căpătat o putere atât de mare încât sexul a ajuns să fie o monedă de schimb. Aproape totul se învâрте în jurul sexului. Pe toate posturile de televiziune, în ziare și reviste, ni se prezintă sexul în cele mai variate forme. Sexul astăzi a devenit o modalitate de plată. Cine are sex, cine poate oferi sex, cine poate genera plăceri sexuale, poate ajunge mult mai departe decât cineva care nu poate oferi aceste plăceri. Atenție! Am spus plăceri și nu bucurii! (Din plăcere în plăcere poți să ajungi și la moarte. De exemplu, a te droga poate fi o plăcere, a face sex la fel. Însă aceste lucruri nu obligatoriu sunt și niște bucurii. Bucuriile în general contribuie la prelungirea vieții, plăcerile de cele mai multe ori conduc la scurtarea ei.)

Din acest motiv, când omul pleacă, noi suferim atât de mult după trupul lui. Pe când, dacă între doi oameni, care aveau legături spirituale și sufletești între ei pe timpul vieții și legătura aceasta nu era una corporală ci spirituală, atunci după plecarea unuia dintre ei celălalt poate comunica cu el în continuare, poate avea legături spirituale, ca și când el nu a plecat, deși și-a părăsit trupul pământean. În tradițiile din timpurile îndepărtate, oamenii știau acest lucru și probabil aveau și acces la astfel de practici, astfel încât dăci se bucurau când unul dintre ei pleca în cealaltă lume. Astăzi, noi facem din țăntar armăsar în urma faptului că un om a murit deoarece știm că nu avem altă legătură cu el decât fizică, carnala, materială, corporală. Dacă noi din copilărie am fi învățat să avem legături sufletești și spirituale cu acel om, cu strămoșii noștri, plecarea lui pentru noi nu ar fi însemnat decât părăsirea corpului. Noi, în schimb, păstrând legăturile spirituale, am putea păstra legătura cu el chiar dacă el nu mai are corp. Noi suntem foarte egocentrice și avem de exemplu o astfel de frază pe care o găsești pe buzele oricărui părinte „copilul meu”. Uite chiar atunci când copilul începe să vină încoace spre

reîncarnare, spre naștere, părinții deja muta accentul de conducere din sfera sufletului în sfera genotipului. Prin aceasta mutare a sufletului și conștiinței din sfera sufletului în sfera genotipului, noi îl băgăm pe acel copil într-o pușcărie. Dacă lucrurile nu ar sta așa și ar dispărea această expresie și această atitudine „copilul meu”, atunci centrul de conducere ar rămâne pe suflet iar genotipul, adică corpul, tot ce înseamnă material ar servi pentru acel suflet că nimic altceva decât un instrument. Acel corp nu numai că ar fi un instrument, ci un instrument de exprimare a sufletului său. Altfel, copilul crește și începe să ajungă la fel ca și corpul și lucrurile materiale, mașină care o conduce, hainele sale, lucrurile sale să devină instrumente de expresie de sine. Sufletul, rămânând acolo undeva într-o temniță fără nicio posibilitate de a se exprima. Iar lucrul respectiv este deja, putem spune, un lucru satanic. Dacă un astfel de copil se naște și părinții lui reușesc să nu mute centrul de conducere din sfera sufletului în sfera corpului, atunci acel singur copil, într-o viață poate să prelucreze karma întregului neam.

Noi avem toți conștiința. Conștiință pe care noi o deținem este destul de slabă. Dar pe cât e de slabă pe atât e și de puternică. De ce este puternică? Pentru că de exemplu, fiecare ați observat că uneori e foarte greu să te lepezi sau să îndepărtezi o oarecare deprindere sau un oarecare tabiet sau oarecare obișnuință. Tu te-ai legat de ceva atât de puternic încât conștiință nu poate să le îndepărteze deoarece, ele au devenit deja oarecum parte din conștiința ta. Subconștientul în schimb, este de zeci de mii de ori mai puternic ca conștiința ta. Pe lângă asta, nu trebuie să uităm că există supraconștiința care este de milioane de ori mai puternică decât conștientul și subconștientul împreună luate. De ce mai putem spune că conștiința noastră este slăbuță? Din cauză că ea, cu aceeași ușurință poate să se alăture sferelor Dumnezeiești sau sferelor diavolești. Deși spunem că ea e destul de slăbuță și limitată, ea poate să atingă în același timp mari puteri. Ea poate la fel de ușor să îl atragă pe Dumnezeu în direcția ei și la fel de ușor poate să atragă și pe Diavol în direcția ei. Diferența dintre cele două o face acele șabloane, care există în conștiința fiecărui om. Dacă patternul este unul local,

atunci conștiința începe să caute în subconștient tot felul de programe pentru a rezolva diferite situații și probleme. Astfel, viața omului și a societății devine una repetitivă.

Adică omul face ceea ce a mai făcut cândva, doar că adaptează micile componente pentru problema actuală, pentru spațiul respectiv și pentru mentalitatea de azi. Dar oricum ar fi, omul face ceva ce a mai făcut deja ori el ori altcineva din neamul său. Astfel viața lui devine destul de repetitivă și aici Socrate avea perfectă dreptate când spunea că totul este repetabil, totul e plictiseală plictiselior, nimic nou sub soare. Atunci însă când conștiința noastră are patternuri globale, atunci când pentru a rezolva o problemă oarecare este atrasă supraconștiința, adică este implicat Dumnezeu și El va ști cel mai bine cum să rezolve diferite probleme atât locale cât și globale. Atunci când subconștientul nostru atrage în conștiința noastră pe diavol, el apare imediat și începe să ne ispitească ducându-ne de de nas în cele mai iscusite forme. Astfel, problemele doar par a se rezolva dar nu se rezolvă ci doar capătă o altă formă și noi credem că dacă forma din verde s-a colorat în roșu ea s-a și rezolvat. Nu, ea doar s-a modificat ca mod de reprezentare sau mod de manifestare. Problema a rămas. Atunci când conștiința noastră are un pattern global, atunci ea îl atrage pe Dumnezeu în rezolvarea problemelor atât personale cât și globale iar el știe cel mai bine cum să rezolve această problemă. Trebuie doar în toată acea perioadă de timp ca noi să fim sensibili și să mutăm centrul percepțiilor noastre de la corporal la spiritual. Adică, să fim atenți asupra corpului eteric, astral și mental și să ne lăsăm corecți în permanență de informațiile ce vin din planurile superioare.

Oamenii niciodată nu vor putea rezolva toate problemele locale, deoarece imediat ce ai rezolvat o problemă locală, în altă parte apare altă problemă și este probabil să apară o problemă de același fel. Am și văzut în ultimii zeci de ani. Apare un conflict interetnic într-o parte a globului. De cum lumea încearcă să rezolve acea problemă, acel conflict, când imediat apare aceeași problemă într-o altă parte a globului. Problemele locale se rezolva toate deodată și instantaneu atunci când în plan global am făcut o schimbare. Dar pentru a putea

face acest lucru, a rezolva problemele în plan global noi nu avem cum să le rezolvăm chemând în ajutor subconștientul nostru sau conștiința neamului. Pentru a rezolva problemele globale trebuie să atragem în direcția rezolvărilor problemelor noastre pe însuși Dumnezeu deoarece doar el poate gândi global și poate percepe globabilitatea întregii probleme și ne poate duce pe calea rezolvării.

Dumnezeu gândește global. Subconștientul nostru gândește local. Dumnezeu vede problemele în general și legăturile dintre ele. Subconștientul nostru vede doar latura problemei care îi convine lui personal în dependență de propriul său ego. Dacă umanitatea ar înțelege acest lucru și ar corecta această viziune asupra lumii și propria conștiință, atunci am reuși în timp relativ scurt să rezolvăm toate problemele umanității și să ne armonizăm și să ne echilibrăm perfect în toată ierarhia de 7 trepte a naturii adică, să devenim membrii deplin ai naturii și să ne armonizăm cu ea. Tocmai aici vedem din nou legătura între ceea ce înseamnă gândirea globală și gândirea locală sau conștiința logic organizată și conștiința organizată cosmic sau psihomagia. Psihologia noastră care azi e răspândită pe toată suprafața globului nu este capabilă să rezolve astfel de lucruri deoarece de fiecare dată apelează la conștiință sau la subconștient. De fiecare dată când apelează la subconștient, la ceea ce deja s-a mai întâmplat, la ceva ce poate nu ne reprezintă pe noi personal ci probabil pe neamul nostru, trecutul nostru, frustrările neamului, de fiecare dată chemăm la suprafață pe diavol și el va face tot posibilul să ne ispitească astfel încât problema va căpăta doar o altă înfățișare și o altă masca dar problema în sine nu se va rezolva. Asta este la fel ca și cum am încerca de fiecare dată când ne apare o nouă problemă, în contexte istorice, politice, tehnologice și economice total noi, să încercăm a rezolva aceste lucruri în aceste contexte prin mijloacele și metodele ce le aparțineau strămoșilor noștri, adică tot cu bâta, sabia sau tunul. Astfel, au rezolvat diferite probleme strămoșii noștri la același nivel tehnologic și psihologic de cunoaștere. Astăzi, contextul, inclusiv și cel al conștiinței este cu totul altul. Nu mai putem rezolva problemele actuale, inclusiv și cele de conștiință, prin mijloacele și instrumentele

strămoșilor noștri. Nu mai putem arde vrăjitoarele pe rug. Ar fi o dovadă de sălbăticie, de necunoaștere, de ignoranță și de lipsa de evoluție. Problemele noi, se rezolvă prin mijloace noi, problemele vechi, se rezolvă prin mijloace vechi. Problema este că noi, niciodată nu ne întâlnim cu problemele vechi. Acestea sunt istorie; au fost, au trecut deja, fie că au fost rezolvate sau nu. Noi totdeauna avem de a face cu probleme noi.

Unul dintre lucrurile cele mai importante care trebuie făcute este că oamenii să înțeleagă că trebuie în primul rând să ne transformăm propria noastră conștiință, iar pentru asta trebuie să ne schimbăm propria psihologie. Adică să trecem de la psihologia logic structurată la psihomagie. În felul respectiv noi vom căpăta o cu totul altă viziune asupra realității în care trăim, astfel ne vom gândi nu cum să furăm natura ci cum să ne încadrăm în legile ei, cum să folosim potențialul naturii, potențialul nostru, cum să nu producem violența asupra naturii, deoarece în felul respectiv producem violența și asupra noastră și asupra planurilor energetice și asupra planurilor spirituale deoarece, cum am spus noi suntem finite intermediare. Noi nu trăim în totalitate nici în lumea materială nici în lumea spirituală. Deși am putea să o facem. Am putea să mutăm centrul nostru de gravitație, centrul conștiinței noastre de pe planul fizic în planul spiritual, în planul energetic adică în direcția conștiinței organizate spațial sau cosmic, după legile cosmosului și în acest fel am fi poziționați corect pe axa ierarhiilor cosmice și epistimiologice. În momentul de față, cu astfel de psihologie, cu astfel de mentalitate, noi suntem ca niște structuri orientate exact invers, adică stăm cu picioarele în sus și cu capul în jos. Atunci când omul începe să-și restructureze propria sa conștiință de tip conștiința cosmică, atunci el începe să fie util lui Dumnezeu. Fie că e vorba de un om, fie că e vorba de o colectivitate de oameni sau fie că e vorba de umanitate. Când întreaga umanitate sau un singur om începe să fie astfel construit și organizat ca și conștiință, el începe să îi fie util lui Dumnezeu și normal că Dumnezeu îi va veni în ajutor. Astfel, Dumnezeu îi va rezolva toate problemele lui atât locale cât și globale. Cel mai important este că îi va rezolva problemele globale deoarece

cele locale se rezolvă practic de la sine deoarece ele fac parte componenta din problemele, care una peste alta adunate, că într-o formulă matematica creează problemele globale. Din această perspectivă, astfel de probleme locale: cum să-ți educi copilul, cum să îți protejezi copilul, cum să atragi bunăstare materială, cum să îți găsești o iubită, cum să faci o serie întreagă de lucruri de origine locală și chiar cum să te aperi de dușmani; având o asemenea conștiință, astfel de probleme pur și simplu vei vedea cum Dumnezeu le rezolva aproape automat. Din această perspectivă chiar și noțiunea de patriot capătă o altă dimensiune. Patriotul trebuie să fie omul care luptă pentru ceea ce înseamnă o problemă globală, ceea ce însemna tot pământul și nu pentru o bucată de pământ de undeva. Atunci când eu mă lupt pentru o bucată de pământ și vecinul lupta pentru bucata lui de pământ, inevitabil vor apare diferențe de mentalitate și de viziune deoarece fiecare ne ocupăm de o problemă mică și locală. Atunci când și eu și vecinul ne ocupăm de probleme globale, atunci bucata mea de pământ și bucata lui de pământ fac parte dintr-o problemă mult mai înaltă mult mai globală și atunci, împreună reconstruindu-ne propria noastră mentalitate și propriul nostru psihic după legile de organizare cosmice am putea să ne rezolvăm problema fiecare. Altfel tot timpul va fi în felul următor. În Rusia va fi o mentalitate, în România o altă mentalitate, în SUA o altă mentalitate, Germania, Franța, alte două mentalități care tot timpul se vor ciocni între ele și întotdeauna vor avea interese locale și se vor bate, chiar vor porni războaie fiecare încercând să apere un interes al său local, lucru care diavolului îi este foarte convenabil. Dacă tu ai o mentalitate și eu am altă mentalitate, eu pentru tine sunt de la dracu'. Tu pentru mine ești la fel de la dracu'. Astfel, ambii suntem de la dracu', suntem separați, nimic nu ne unește, între noi este o mare separare și fiecare va încerca să rezolve drăcovenia lui. Dacă eu sunt creștin, iar tu, să zicem musulman, probabil tu vei spune că eu nu cred în Dumnezeu, adică Allah iar eu, probabil voi spune că religia ta nu e de la Dumnezeu. Astfel tu mă vei da pe mine dracului, eu mă voi enerva și te voi da pe tine dracului. Astfel, ambii vom fi dați dracului. În cele din urmă, vom porni între noi

un război religios și vom încerca, prin mijloace date dracului să rezolvăm, ca și cum probleme de la Dumnezeu lăsate. Am mai scris despre asta în Viață care ne trăiește. Doritorii pot aprofunda această temă în acea carte.

Atunci când toate aceste țări vor avea un interes global, rezolvând problema globală, automat fiecare își va rezolva propria lor problema iar mentalitățile vor dispărea iar toată umanitatea va adera la o singură mentalitate care se naște, care se declanșează în mod firesc în urma deținerii unei psihologii construite după legile universului. Interesant e faptul că fiecare țară are patrioții săi care și-ar da și viața pentru o mentalitate, pentru o cultură, pentru un interes oarecare local, temporar, pe care peste 100 de ani nimeni nu va aprecia acea faptă și vor considera că a fost o prostie declanșată de mințile și mentalitățile oamenilor de atunci. (Nu au trecut nici 20 de ani și deja vedem că ceea ce numim noi revoluția din România, a fost ceva ce deja mulți astăzi o consideră a fi un eveniment care a condus la moartea unor tineri fără a produce vreo schimbare de mentalități și atitudini). În schimb, nicăieri nu prea găsești în loc de apărători ai patriei, apărători ai naturii, apărători ai pădurii, ai munților, ai lacurilor. Toți se agită când te iei de evrei, de homosexuali, de lesbiene, imediat apar reacții de tot felul, dar când dispare o pădure aproape în totalitate, cel mult devine un subiect de o știre pentru o seară.

Civilizația umană a ajuns să fie atât de primitivă din punct de vedere al conștiinței, încât mie îmi e greu să înțeleg cum de politicienii, oamenii de afaceri, cum de intelectualitatea mondială nu poate vedea niște lucruri atât de simple care ne stau sub nas. Un popor se luptă pentru interesele sale locale, alt popor se luptă pentru interesele sale, pornesc războaie. Scopul oricărui război este de a te îmbogăți, de a pune stăpânire pe resursele materiale chiar și umane și teritoriale ale altui stat, a statului agresat. Orice război este de fapt un război al minciunilor. În orice război învinge cel ce a știut mai bine să mintă. (despre asta puteți citi pe <http://anatolbasarab.me> la rubrica Despre Viață). Nu pot să înțeleg cum oamenii nu văd lucrurile care stau la suprafață și sunt atât de simple. Toate statele, toți oamenii au interese

personale, individuale și acestea niciodată, oricât de mult nu le-ai satisface vei merge în opoziție cu întregul. Adică ce folos dacă eu și încă 100 de oameni din România vom fi foarte bogați dacă în jurul nostru vor trăi numai cerșetori? Nu poți găsi în asta niciun fel de plăcere dar nici bucurie. Numai că oamenii nu înțeleg că urmărindu-și propriile lor interese de moment și în general viața întreagă a unui om sau a întregii civilizații în raport cu universul este doar o clipă. Deși cu acea clipă fiecare dintre noi putem spurca veșnicia și pentru asta este evident că vom plăti. Și astfel, o civilizație umană întreagă, în clipa în care a existat pe acest pământ poate să strice calitatea chiar a veșniciei. Așa este. Numa că ei nu își dau seama că făcând acest lucru vor declanșa niște procese de renaștere, de reîncarnare extrem de complicate. Sufletele vor veni din nou înspre naștere, dar gradul de libertate de data asta va fi mult mai scăzut. Repet încă o dată, că ceea ce se numește rai și iad poate fi perceput exact sub perspectiva respectivă: raiul este un spațiu pishoenergo-informativ în care în mod treptat și gradual, gradul de libertate crește în permanență până la infinit iar iadul este un spațiu psihoenergo-informativ în care în mod gradual și treptat, gradul de libertate scade până la 0. Astfel, noi oamenii, în raport cu animalele, trăim în rai iar în raport cu umanoizii, trăim în iad deoarece avem un grad mult mai mic de libertate în raport cu ei. Trăim în răi în raport cu animalele deoarece în raport cu de noi avem un grad de libertate mult mai mare iar ele în raport cu noi trăiesc în iad. Din acest motiv, omul trebuie pe durata întregii sale vieți să se străduiască să își activeze și să își ridice la un nivel cât mai înalt eul superior. Eul nostru se afla în anahata iar eul nostru superior se afla în chakra gâtului. Acea chakra are deja conexiuni și legături cu sfera umanoizilor. Pentru a trece, să zicem așa, din starea umanolui în starea umanoidului, din cele mai vechi timpuri este foarte bine cunoscut, deși nu se aduce la cunoștința publicului larg că erau 3 etape, 3 nivele. Prima e Iluminarea, a doua Transformarea iar a treia Înălțarea.

Ce este iluminarea?

Nimic altceva decât intrarea omului într-o stare de înțelepciune. Adică, în momentul când omul este neiluminat, el gândește din diferite puncte de vedere. De cele mai multe ori este un punct de vedere local ce aparține strict unei tradiții, unei viziuni sau unei dogme-lucru satanic. Din cauza respectivă, fiecare om are punctul lui de vedere. Tocmai asta arată că acei oameni care stau la o discuție contradictorie nu sunt iluminați. Ei gândesc din poziția punctelor, din poziția unghiurilor, a centrului de gravitație propriu al conștiinței fiecăruia. Din cauza respectivă, chiar și un singur om poate avea azi un punct de vedere deoarece analizează lucrurile dintr-un anumit unghi al conștiinței, în jurul căruia gravitează toate lucrurile, iar mâine, sub influența altui intelect, al altui om, poate să dobândească o poziție total opusă primei, pe care ieri o susținea cu înverșunare. Așa gândesc, așa acționează oamenii neiluminați. Iluminatul nu gândește din poziția punctelor ci din poziția globala-lucru Dumnezeiesc, adică ia în considerare și în vedere aproape toate punctele deodată. Din perspectiva rușilor, cecenii sunt dușmanii tari. Din perspectiva cecenilor, rușii sunt dușmanii țării și a bunăstării lor. Uite tocmai asta îi face pe ei să nu fie înțelepți nici unii nici alții, să își apere fiecare

poziția sau punctul propriu de vedere chiar dacă pentru asta nu trebuie să apeleze nu la cuvinte, nu la argumente, nu la înțelepciune ci la arme. Dacă aceste două popoare se raportau dintr-un punct de vedere global, înțeleg, iluminat asupra problemei care între ei a apărut, această problemă putea fi rezolvată prin mijloace globale și nu punând la punct diferite puncte de vedere. La fel sta problema și în privința religiilor. Din poziția creștinilor toate restul religiilor sunt niște secte. Din punctul de vedere al celorlalte religii, creștinismul este o sectă. Unii au propriul lor adevăr și ceilalți propriul lor adevăr. Fiecare are punctul lui de vedere care oricând este gata să îl combată cu argumente solide și logice pe celălalt punct de vedere. Astfel, fiecare credincios, să zicem așa, adept al unei sau altei religii are punctul său de vedere chiar și în interiorul aceluia sistem. Astfel se ajunge foarte ușor în situația în care, chiar creștinii între ei își iau cu mare ușurință gâtul unul altuia deoarece dețin puncte de vedere diferite asupra unuia și aceluia subiect. Ceea ce arată încă o dată că acești oameni nu dețin niciun grad de înțelepciune. Asta înseamnă că se gândesc din poziția întinericului, a problemelor sale locale, a fricilor, a subconștientului, din poziția animalului. Atunci când dobândesc câtuși de puțină lumină, lumina le aduce și cunoașterea, le aduce și rezolvarea, deoarece încep să gândească din poziția lui Dumnezeu, din poziția globală iar problemele locale capătă o cu totul altă viziune. Dar asta o pot face doar oamenii care au fost capabili să își activeze eul superior. Astfel conștiința aproape a fiecărui om de pe pământ este redusă foarte mult, până la un procent sau câteva procente și din această cauză apare așa numitul fanatism care generează terorism, lupte și tensiuni extrem de mari între diferite puncte de vedere, între diferite probleme locale, între diferiți oameni adepți a diferitelor puncte de vedere. Afganii considera că pentru viața lor grea de vină sunt americanii. Americanii considera că Al-Qaida este de vină pentru criza lor economică. Noi considerăm că rușii sunt de vină pentru ceea ce am trăit și starea în care ne aflăm acum. Rușii în general nu considera nimic în legătură cu noi. Pentru ei, noi suntem prea mici. Francezii, italienii, spaniolii, considera că viața lor este așa cum este datorită ȝiganilor, rromilor, iar

prin extensie și asociere-romanilor. Noi ajungem să considerăm că toți aceștia sunt niște intoleranți, xenofobi și șovini pentru jignirile care ni le aduc poporului nostru, inclusiv și ȝiganilor din țara noastră. Cât timp țigani erau la noi în țară și nu aveau dreptul european de a călători liber, noi, nu descurcăm cu problema aceasta iar când apărea vreo tensiune așa zișii democrați din afară, și luptători pentru drepturile omului ne dădeau lecții cum trebuie să procedăm în sens de toleranță, respectul dreptului minorităților, naționalism. Strigau în gura mare. Acum, când în mod democratic și liber, atât romanii cât și țigani au dreptul de a călători inclusiv și în țările lor, aceștia din nou strigă în gura mare, dar de data aceasta împotriva rromilor și romanilor. Dacă sunt ei atât de democrați, deștepți și iluminați, luptători pentru drepturile omului, de ce nu încearcă să își exercite înțelepciunea și să rezolve chiar la ei în țara problema țiganilor?! În loc de asta, ei dau vina pe România. În curând noi o să ajungem probabil să îi uram pentru aceste jigniri iar unii dintre cetățenii noștri, la întâlnirea cu reprezentanții neamului lor de democrați, probabil le vor zice în față sau vor lua o atitudine și mai radicală. Acest lucru se poate întâmpla nu obligatoriu între guverne și politicile externe ci chiar între oamenii simplii. Nu este nimic mai dureros când spaniol, francez sau italian fiind, venind în România, să fii tratat de către oamenii de pe stradă cu o agresivitate, atitudine rezervată etc. Eu sper doar că neamul roman este mai înțelept decât ei și în cele din urmă, sunt convins că lumina întotdeauna învinge întunericul. Oricâte clape negre ar avea un pian, clapele albe sunt totuși mai multe la număr. Poate nu cu multe dar totuși mai multe.

Cel mai interesant lucru este că unii oameni sunt în stare să își dea viața pentru a întări, pentru a sprijini sau pentru a arăta întregii lumi punctul lor de vedere nerezolvând din asta absolut nimic pentru că chiar acțiunea lui, fie ea teroristă, fie ea fanata, chiar el va fi în stare sub influența altor informații și convingeri să nimerească într-un punct de vedere total opus primului și nici nu îi va veni a crede cum putuse fi atât de prost și de ignorant, că pur și simplu, cu jumătate de an în urma să susțină așa ceva și să fie gata să își dea viața pentru asta. O astfel de

conștiință logic organizată este destul de limitată. Oricât nu ai hrăni-o pe aceasta cu rugăciune, cu cărți citite, cu alte tehnici, ea oricum odată și odată se va suprasatura deoarece este limitată. Imaginează-ți că conștiința fiecăruia este un spațiu. De exemplu o garsonieră. Oricâte ai băga în această garsonieră: mobile, obiecte, instrumente, camera respectivă odată va fi supraîncărcată și în momentul respectiv nu vei mai putea trăi cu propria conștiință, fapt ce te va sufoca. În momentul când propria conștiință începe să îl sufoc pe om deoarece nu mai are loc liber de a se mișca prin el, vei vedea că în oricare alt spațiu se formează punctul opus de vedere, se formează un alt spațiu limitat poate, dar gol și deodată omul începe să vadă că undeva mai există o garsonieră aerisită, curată, și oarecum goală și atunci omul vrea să se mute. Dar pentru a te muta, trebuie să părăsești tot ce până acum ai acumulat. Aici omul începe în sensul cel mai adevărat al cuvântului să trăiască o adevărată tragedie. O tragedie foarte cumplită, când vezi în fața propriilor ochi, cum toată această agoniseală care până acum avea un sens, era structurată după o anumită formula logică, toată acumularea respectivă își pierde logica și sensul dintr-odată și totul începe să se dărâme. De cele mai multe ori, în această situație omul nu poate suporta această idee, ideea transformării a părăsirii unui anumit punct de vedere și trecerea lui, a conștiinței lui într-un cu totul alt spațiu unde totul este gol, unde dacă este gol înseamnă că nu știi nimic. Tot ceea ce ai știut și-a pierdut sensul și nu îți mai este util la nimic, iar în noul spațiu încă nimic nu este și nu știi cum vei putea să trăiești. Toate lucrurile care în trecut le puteai face cu multă ușurință acum nu le mai poți face dar lucruri noi nu ai învățat. „Pierdere” respectivă este trăită de psihicul uman ca o adevărată tragedie. Unii nici măcar nu reușesc să facă față acestei transformări și decid să își pună capăt zilelor decât să o ia de la început. Iată că astfel de lucruri nu se întâmplă niciodată cu oamenii care nu gândesc din poziția punctelor, din poziția psihicului logic organizat ci gândesc din poziția psihicului organizat cosmic, adică din poziția întregului, gândind în întregime nu gândind pe părți. Oamenii care gândesc prin întreg sunt înțelepți, sunt iluminați. Iar pentru un astfel de om, care trăiește și

gândește din perspectiva întregului, doar el poate să se bucure și de tristețe și de frică, și de bucurie și de oricare altă trăire specifică omului deoarece nu le vede că pe niște lucruri separate ci pe niște trăiri care fac parte dintr-un întreg. De fiecare dată se delectează cu ele, le trăiește intens oricare ar fi acele stări, din oricare stare considera că are ceva de învățat, oricare stare la el nu e plăcută sau nepalcută, este doar o stare care face parte din viață și pe care trăind-o poate să ajungă undeva. Oricare stare poate ceva să te învețe, oricare stare te poate deplasa la un alt punct al întregului dar fără de a te lega de acel punct și fără a face că acel punct să devină centrul conștiinței tale. Doar trăiește acele stări fără a te lega de ele. Probabil de aceea din cele mai vechi timpuri există concepția că omul poate face în viața orice dorește sufletul sau dar de nimic să nu se lege. Cei care gândesc pe bucăți sau din diferite puncte de vedere, adică oamenii neiluminați, permanent se afla într-o alergare, ba după plăcere ba după suferință. Deoarece un punct de vedere este într-un mod automat legat printr-un vector de celălalt punct de vedere antagonic opus. Tocmai din cauză că, conștiința lui proprie este împărțită, divizată, împarte totul în bine și rău, în dorit și nedorit, în ceea ce trebuie să atrag și ceea ce trebuie să resping. Atâta timp cât tu alergi după fericire și bucurie în modul cel mai inevitabil posibil apare și starea opusă deoarece face parte dintr-un întreg. Orice prăjină are două capete.

Astfel vedem foarte mulți oameni care aleargă după "fericire", apelează la droguri și trăiesc acea stare oferită de droguri, dar după ce trece efectul drogului, omul automat nimerește în starea diametral opusă, iar această stare cucerește spiritul, sufletul, psihologia lui, îl leagă, îl acaparează iar el, din dorința de a scăpa de acolo mai folosește o doză de drog. Astfel, alergând după „fericire” sau după orgasm suflesc, spiritual, la foarte scurt timp, el își demonstrează, iar rezultatele sunt din cele mai nedorite sau neplăcute. Cu alte cuvinte, cel care aleargă după plăcere și „bucurie” foarte repede se va întâlni cu tristețea. Probabil nu întâmplător se spune că fiecare bat are două capete și după un răs zdravăn vine și un plâns. Goană după plăcere, putere (politica, economică, administrativă, socială, mafiotă,

intelectuală, „spirituală”) generează narcomani, maniaci sexuali, tot felul de oameni cu probleme psihice, probleme spirituale destul de grave. Deși psihic vorbind ei pot să nu fie catalogați în categoria oamenilor cu afecțiuni psihice majore, adică, acceptate social.

Rugăciunea din această perspectivă nu îl ajută pe om la nimic. Adevărat este faptul că rugăciunea nu strica dar nici nu te ajută cu nimic. Putem spune că rugăciunea este un fel de parazitism. Deoarece în cadrul oricărei rugăciuni, omul roagă, omul cere ceva de la Dumnezeu. Alții pot spune că „eu de exemplu mă rog dar nu cer de la Dumnezeu nimic, îl preaslăvesc doar”. Și apare întrebarea „” De ce ai face asta? De ce are Dumnezeu nevoie să îl lauzi pe el? Cine ești tu? Tu ești o creație adică tu fiind o creație tu îți lauzi creatorul. Din ce perspectivă și interese faci tu asta?”. Vedeți? Cum n-ai da-o, rugăciunile și atitudinile respective nu sunt decât niște cerințe, niște acțiuni egocentrice. Dumnezeu nu are nevoie de nicio laudă din direcția creaturilor. Dumnezeu are nevoie în schimb că tu să te dăruiești Lui. Nu pe Dumnezeu trebuie să îl aduci la tine, ci tu trebuie să te duci la El și să te dăruiești în totalitate. La fel cum noi ne dăruim, ne predăm în mâinile chirurgului atunci când noi înșine nu mai știm să ne rezolvăm problemele noastre de sănătate. La fel cum noi trebuie să ne predăm în mâinile unui maestru spiritual, atunci când nu mai știm cum să înaintăm pe o anumită cale. Te predai cu totul în mâinile maestrului și nu pui nimic la îndoială din ceea ce îți spune el sau încotro te îndreaptă. Măiestrii pot fi diferiți. Pot aparține diferitelor tradiții spirituale, pot umbla pe diferite căi. Nu este obligatoriu că maestrul să îți placă. El nu este tatăl tău, nu este nici mama ta. El este doar un maestru care deține secretele umblării pe cale și instrumentele necesare pentru a o parcurge, abilități, capacități, pricepere, îndemânare, etc. Maestrul, nu îți va da nicio garanție că tu nu vei înnebuni pe cale precum nici chirurgul nu îți dă nicio garanție că vei ieși viu după operație. În cazul chirurgului e chiar dimpotrivă; el te pune să semnezi un act prin care tu îți asumi riscurile. Tu semnezi și te predai în mâinile lui. Este însă mult mai greu să te predai în mâinile unui maestru. Fie acesta un om în viață sau însuși Christos. Omul

prefera mai degrabă să moară decât să înnebunească, adică să își piardă conștiința pe care ucenicul îl consideră foarte valoros; deși viața, la fiecare pas, i-a demonstrat că propria lui conștiință nu îl ajută la nimic decât a-și apăra și a servi niște interese egocentrice și locale. Anume din acest motiv, vom vedea mulți mai mulți oameni în spitale decât în sălile de meditație să zicem. Asta e situația conștiinței organizate logic a omului. Acestea sunt efectele.

Tot așa și în cursul vieții, când nu mai știm și nu mai putem să ne rezolvăm problemele, deținând o astfel de psihologie locală nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să ne predăm în mâinile lui Dumnezeu, în mâinile unei conștiințe structurate cosmic, în mâna unei psihomagii. Rugăciunea, de orice natură ar fi ea, în ea se afla ascuns un motiv egocentric direct sau indirect. Din cauza respectiva rugăciunea nu este bună la nimic. Meditația însă este cu totul altceva. Rugăciunea poate deveni o meditație însă rugăciunea așa cum o înțelege majoritatea dintre noi astăzi, nu servește la nimic.

Dacă însă cineva e capabil să facă o rugăciune în care nu se afla ceva egocentric, aceea nu va fi rugăciune ci va fi meditație. Meditația este cu totul altceva. Toată problema constă în faptul că noi în realitate cu Dumnezeu trebuie să fim donatori, noi suntem donatori într-adevăr dar nici pe departe nu suntem contribuabilii Lui. Din această perspectivă vampirii nu au nicio șansă să ajungă în împărăția lui Dumnezeu. Vampiri pe suprafața pământului sunt 2% și sunt reprezentați de structurile guvernamentale și se afla prin parlamentele țărilor lumii care se ascund în spatele așa-zisei democrații. Toată această mafie globală și guvernamentală a înflorit pe baza a ceea ce se numește democrație. Tocmai din acest motiv, toți vor face tot ce e posibil să se țină de democrație și vor face tot posibilul ca aceasta să nu dispară de pe suprafața pământului. Fac acest lucru nu întâmplător deoarece democrația nu este nimic altceva decât puterea ignoranței, a inculților, a neiluminaților, a demosului, a poporului în marea sa majoritate. Pentru că în orice țară ne-am duce, poporul este ignorant, este neștiutor, este turma iar o astfel de structură democratică oferă cele mai bune condiții pentru înflorirea unei astfel

de mafie și economii negre pe suprafața întregului glob. Astfel juristul, economistul, politicianul este un vampir de stat iar biserica, preotul este un vampir al întunericului. Trebuie să înțelegem că preotul este un vampir, nu este niciun fel de sfânt. Este evident că nu absolut toți slujitorii bisericilor, sau oamenii din acest sistem, nu toți sunt vampiri din întuneric, deoarece și Părintele Arsenie Boca a fost un om dintr-un astfel de sistem și nu putem spune despre el că a fost un vampir ci chiar din contră, a fost un donator foarte puternic în direcția lui Dumnezeu. Era un om cu un spirit și capacitate și cu totul altă psihologie, o psihologie organizată cosmic. Adică putea gândi la nivele înalte, la nivele globale. Preoții în schimb, slujitorii bisericii moderne, majoritatea, chiar majoritatea absolută dintre ei sunt niște vampiri. Să ne imaginăm următorul lucru. Întrebarea respectivă puteți să i-o adresați oricărui preot sau slujitor al bisericii. Presupunem că vine azi în fața lui Mesia și îi spune „Părinte calea dv e falsă!”. Cum va reacționa el la această frază a lui Mesia? Este evident. Va spune în mod automat că Mesia e un mincinos și un antihrist și îl va prigoni și izgoni doar pentru faptul că el și-a expus un astfel de punct de vedere care nu coincide cu al lui. Și am spus deja că atâta timp cât conștiința de azi e organizată logic și se poate focaliza numai pe anumite puncte și nu pe toate deodată, atâta timp cât punctul de vedere global a lui Mesia nu va coincide cu punctul de vedere local al părintelui, va spune că acel Mesia este un proroc mincinos. Astfel chiar și în condițiile de azi, biserica ca instituție care ar trebui să fie globală, adică să rezolve probleme globale, nu a unei doctrine și interese locale, dacă Christos ar apărea pe pământ ei sunt pregătiți în orice moment din nou pentru a-l răstigni. Dacă încerci să îi explici preotului sau oricărui slujitor al bisericii că atâta timp cât te afli într-un spațiu al conștiinței diavolești, atunci tot ce nu coincide cu acest spațiu este privit ca opusul, opusul adică diavolului și tot ce coincide cu calitatea informațională care se afla în acel spațiu diavolesc este considerat ca fiind Dumnezeuiesc. Cu alte cuvinte, cam tot ce este în realitate lucru diavolesc, este considerat a fi Dumnezeuiesc, din poziția celui care emite din acel punct de vedere. Iar tot ce nu coincide, nu îi place, nu înțelege, este catalogat ca fiind

lucru diavolesc, când în realitate acela este tocmai un lucru Dumnezeiesc. (Nu uitați că încă nu demult, biserica spunea becul, radioul, televiziunea, internetul, calculatorul erau lucruri diavolești. Acum însă toate acestea sunt folosite cu mare succes de însăși biserica. Cred că nu există prea mulți slujitori ai bisericii care își imaginează viața fără telefonul mobil, obiect care încă nu demult era catalogat ca fiind lucrul diavolului. Lucrul diavolului sau nu, dar nu o dată mi-a fost dat să văd în mijlocul liturghiei cum sună telefonul în buzunarul preotului. Și mai interesant era că preotul întrerupea liturghia, cununia, botezul, înmormântarea și răspundea la telefon, probabil diavolului; dacă telefonul e lucrul diavolului?! Nu foarte mult timp în urmă, din perspectiva actualei percepții a timpului, lucrul diavolului era și tipografia. Mi se pare firesc, deoarece în acele timpuri, cărțile se copiau manual numai în mănăstiri și biserici iar apariția tiparului le lua pâinea de la gură și o oarecare putere de răspândire a informației. Pe atunci, o tipografie avea cam aceleași puteri de răspândire a informațiilor ca astăzi câteva televiziuni la un loc luate.)

Dacă Dumnezeu este unul și ăsta cumva o recunosc toate religiile, atunci de ce sunt atât de multe religii, de ce sunt atât de multe unghiuri de vedere, de ce El ca și cum se manifestă în moduri diferite în direcția diferitelor popoare și biserici atâta timp cât este Unul? Ori Dumnezeu face discriminare de rase, popoare și culturi, ori noi avem o problemă? Una din două sigur e valabilă.

Imaginați-vă așa. Eu sunt unul. Unul și același. Eu apar în fața a 1.000 de oameni deodată. Toți oamenii vor vedea exact ceea ce sunt. Dar dacă eu nu sunt, și oamenii își imaginează cum aș fi eu, pornind de la un nume, pornind de la un obiect care îmi aparține sau pornind de la orice altceva și eu nu voi sta în fața lor, este clar că cei 1.000 de oameni, fiecare vor începe să se bată pe motivul că știe el mai bine, că are el propriul lui punct de vedere, și că al lui punct de vedere este mai clar, mai adevărat și de fapt singurul adevărat în ceea ce privește cum arăt și ceea ce sunt eu. Toate lucrurile se spulberă de la sine în momentul în care apar. În acel moment, toți vor vedea exact cine sunt eu, cum arăt, îmi vor auzi vocea, vor auzi cuvintele mele, îndemnurile

mele și lucrurile care le promovez.

Am vrut să arăt prin asta cum funcționează aproximativ conștiința noastră. Atâta timp cât noi avem un ego, egoul nostru, prin structura sa, nu este capabil să se adapteze cerințelor, spațiilor sau energiilor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte nu este capabil să se adapteze lui Dumnezeu. Egoul nostru este astfel organizat încât încearcă în permanență să îl adapteze pe Dumnezeu la propriul ego și niciodată egoul nu se va adapta pe el însuși pentru Dumnezeu. Orice religie de pe fața pământului dacă nu ar avea un asemenea egocentrism de genul respectiv „Eu cunosc adevărul. Adevărul este doar la noi. Doar adevărul nostru este cel mai adevărat. Adevărul este doar la noi și numai noi îl cunoaștem pe Dumnezeu”, atunci religiile ar putea în sensul cel mai adevărat al cuvântului să îl realizeze pe Dumnezeu, atât în viața cât și pe pământ. Dar în timpurile de față, așa cum este construit fiecare sistem religios, ele nu fac nimic altceva decât îl blochează pe Dumnezeu. Dar dacă îl blochează pe Dumnezeu înseamnă că bisericile îndeplinesc funcția diavolească. Atunci când o biserică își descoperă posedarea să îngerească, abia atunci începe transformarea. În momentul în care un om, sau o biserică sau o instituție își descoperă posedarea îngerească în detrimentul posedării diavolești în care ne aflăm azi cu toții, întreaga civilizație umană, atunci acel om sau acea biserică sau acea societate umană devine un hram. În acele momente începe să se producă ceea ce cunoaștem noi sub numele de alchimie, transformare. Procesul respectiv pornește de jos. Omul întâi începe să își ilumineze caracterul, intelectul, începe să își mute percepția de la corporal către corpul energetic, după aceea începe procesul de homeostazie adică procesul de instaurare a echilibrului ying yang chiar în interiorul corpului fizic. Toate acestea la un loc, iluminarea împreună cu procesul de homeostazie fac parte din prima etapă, etapă de iluminare. Omul își luminează intelectul, capacitatea de a gândi înțelept, își dezvoltă caracterul, trece prin procesul de alchimie de transformare a corpului și atunci începe procesul de transformare. În momentul respectiv, eul superior începe să transforme toate mecanismele. Eul superior al omului din acel moment, începe să

reăseze toate componentele lumii noastre interioare, a sufletului, a mentalității, a intelectului, a sensibilității, a percepțiilor, în felul în care știe el cel mai bine. Începe a reconstrui, a le reăseza după o ordine cosmică și nu după o ordine logică făcută de către om pentru om, de la cel puternic și cunoscător, pentru cel slab și necunoscător. În acel moment putem spune că supraeul începe să formeze în noi începuturile noastre angelice. În urma acestui proces de transformare, corpul nostru devine un hram pentru sălășluirea sufletului nostru. Un hram care nu blochează manifestarea eului și nu este o pușcărie așa cum el este astăzi la noi. Întreg acest proces practic decurge de la sine în mod automat din momentul declanșării lui. Singurul lucru care omul trebuie să îl facă este să nu se opună, să lase că procesul să se desfășoare în el. Adică alchimizarea lui să se producă fără ca el să se opună.

A treia etapă-Etapa înălțării.

Adică omul, deși corpul lui se afla în plan fizic, toate corpurile lui și restul structurilor încep a se înălța. Ele încep a se conecta unele între

altele pe verticală după o anumită ierarhie. Astfel, spiritual omul se înalță, adică, el nu citește informația numai din interiorul corpului fizic prin intermediul analizatorilor pe care le deține corpul fizic ci începe a citi informația cu ajutorul ochiului spiritual și alte instrumente care se afla dincolo de corpul lui fizic. Sau am mai putea spune că el va putea prelucra și citi informații și a scrie informații în diferite alte planuri cu instrumente spirituale. La sfârșitul acestei a treia etape putem spune că omul este deja o structură humanoidă. Adică fizic el va păstra aceeași înfățișare genetică dar la nivelul corpurilor sale energetice omul respectiv deja va fi un înger, un humanoid. Când omul atinge aceste nivele energetice, și corpul lui fizic începe să fie destul de flexibil, începe să fie elastic și supus celor mai diferite influențe și modelări. Astfel omul poate să stea în foc și să nu ardă, să stea într-o cameră de gazare și corpul fizic să nu moară deoarece el poate să își schimbe caracteristicile, chiar și forma, el începe să se exprime pe el însuși în cu totul alt fel. Astfel corpul, devine un instrument de realizare a conținutului său. În momentul de față 99% dețin niște corpuri care nu le permite exprimarea conținutului ci care își exprima doar formă. Dar nicidecum nu a conținutului. Toată această transformare sau dezvoltare spirituală nu poate niciodată începe dacă omul este conectat sau legat de anumite șabloane locale. Acestea trebuie înlăturate. Omul trebuie să adere și să cuprindă numai patternurile globale. Întrebați orice preot din lume ce interese are. Dacă are unul local sau unul global. Și veți afla din răspunsul lui la ce sistem de conexiuni sau de valori și slujitorul cui este el de fapt; a lui Dumnezeu sau a Diavolului. Mulți ar putea întreba ce se întâmplă în cazul călugărilor. Despre asta am scris și în „Viață care ne trăiește”. Despre ei pot spune cu mare îndrăzneală că nu sunt decât niște dezertori. Ei ar trebui să se lumineze pe ei înșiși și pe cei din jurul lor să îi ilumineze. Dar ei pleacă undeva într-un pustiu ca tot ceea ce se întâmplă acolo să facă numai pentru ei. Ei pleacă acolo, acumulează tot felul de cunoștințe, fie chiar și din cele ascunse și secrete; au plecat pentru sine și apoi se întorc înapoi pentru ceilalți. Eu mă îndoiesc foarte mult de acest lucru, că în momentul când el s-a întors din munți

și se pune în slujba celorlalți el nu face de fapt nimic decât să se folosească de magia neagră. Magia albă se produce pur și simplu de la sine. De exemplu a venit un om la tine cu o oarecare problema, chiar și de sănătate. Tu, este suficient numai să stai puțin de vorbă, să stai pe lângă el, să îl atingi, iar dacă trebuie să se întâmple, însănătoșirea se va întâmpla de la sine, fără să știi măcar cum s-a produs. Dar dacă vine un om la tine cu o oarecare problema și tu încerci din volumul de informații și cunoștințe pe care le-ai acumulat să îi rezolvi lui problemă, asta nu este altceva decât magie neagră. Adică, în momentul respectiv, călugărul încearcă să modifice o parte din acel om în speranța că modificând o parte, acea parte va modifica într-o măsură cât de mică, partea învecinată și așa după în lanț, conform efectului de domino modificându-se unele pe altele omul va scăpa de problemă. La Christos de exemplu, nu era așa. El doar punea mână pe ochii orbului și acela vedea. Pentru că prin însuși Christos a intrat în acel om întregul, o energie cosmică care repara totul deodată și în întregime. Asta este magia albă. Magia albă este deci transformarea întregului, este întregul care modifică întregul și nu părți dintr-un sistem.

De exemplu îți duci mașina la reparat. Ai dus o Dacie la mecanic, el pune mâna pe ea și ea se transformă într-un Mercedes. Asta e magie albă.

Dar dacă duci Dacia și tot Dacia de acolo o scoți, deși cu un alt filtru, și chiar dacă funcționează mai bine, ea tot dacie a rămas. Aceasta este magie neagră.

M-am întâlnit odată cu un om care stătea pe o bancă în parc. M-am așezat lângă el neștiind că omul este orb. Am început să vorbesc cu el așa de la minte la minte cum ar fi. Și el a început să îmi spună că e orb, că nu știe cum s-a întâmplat lucrul respectiv, că a început deodată să vadă din ce în ce mai prost iar apoi gradul de orbire s-a instalat din ce în ce mai puternic. Apoi am început să ne deconectăm de la problema pe care el o avea și eu am început să îl atrag cu gândul într-o altă direcție. L-am întrebat unde s-a născut, el mi-a povestit, mi-am adus aminte că în acele zone unde am stat și eu o jumătate de an, și am început să discutăm despre acele locuri și tradițiile existente acolo. Și

așa stând de vorbă, despre una despre alta, de la suflet la suflet, omul respectiv s-a ridicat brusc și a început să strige în gura mare că a început să vadă, fără ca eu să îi fac nimic, decât să stau cu el de vorbă. Apoi, el a plecat foarte bucuros, iar eu am mai rămas mult timp să mă gândesc ce s-a întâmplat în această perioadă de timp cât am vorbit cu el. Rezultă că atâta timp cât problema este una la nivel conștient, putem cumva să ne luptăm cu ea și în faza respectivă boala poate fi îndepărtată. Dar boala dacă în timp a ajuns în subconștient ea tot ce face este să provoace la nivel conștient întreținerea acelei boli și menținerea ei. Astfel, în timpul în care noi stăteam pur și simplu de vorbă de la suflet la suflet, nivelul conștiinței lui s-a deconectat de la boală, eliberând calea către subconștient și către boala lui. În acel moment, umanoizii au putut pătrunde în subconștientul lui și au curățat, au iluminat acea zonă a subconștientului și în câteva fracțiuni de secundă el și-a recuperat vederea. Uite asta este magia albă. Un astfel de procedeu sau astfel de ștergere a informațiilor care întrețin sau provoacă o boală la nivel conștient din direcția subconștientului nu o poate face altcineva decât umanoizii sau sferele energetice superioare. Dar pentru că ele să poată face așa ceva e nevoie ca omul să deschidă conștient drumul către propriul lui subconștient, astfel încât energiile superioare să poată pătrunde în subconștient și să înlăture acele lucruri. Așadar, pot spune următorul lucru: nu eu, nu el s-a vindecat, ci noi doi împreună am creat o asemenea situație încât drumul spre subconștientul lui s-a deschis iar umanoizii sau sferele înalte energetice au hotărât că acest om trebuie ajutat, pentru că, probabil există un interes pentru el sau există o astfel de necesitate și i-au șters acea boală sau acea informație care metinea boală la nivel conștient din propriul lui subconștient. Eu știu foarte clar că acel lucru nu l-am făcut eu, el s-a produs și datorită mie și datorită lui, dar nu l-am provocat eu în mod direct. Și atunci, am înțeles, că dacă omul a primit un asemenea ajutor înseamnă că nu întâmplător. Sferele energetic superioare au hotărât că trebuie să îl ajute și înseamnă că există pentru asta un sens și nu obligatoriu o logică. Astfel, magia albă este magia întâmplării. Magia care se bazează pe o serie întreagă de

lucruri care pentru conștiința noastră limitată reprezintă doar întâmplări. Este evident că ele nu sunt întâmplări. În Univers nu există întâmplări. Dar conștiința noastră nu poate cuprinde întreg volumul de sensuri sau de mișcări astfel pentru noi ea apare că o întâmplare. Adică magia albă se întâmplă după voința Duhului Sfânt și nu după voința mea. De aceea se și spune „Facă-se Voia Ta”! Toate celelalte lucruri care se întâmplă și le poate omul provoca, le poate genera și trezi la viața din voința lui reprezintă magia neagră. Însă și aici trebuie să înțelegem că magia albă și magia neagră nu obligatoriu sunt lucruri bune sau rele, nu, ele fac parte dintr-un întreg. Magia albă practic, este nelimitată pentru că face parte din Univers, este magia universului, iar magia neagră face parte din puterile noastre omenești. Orice psiholog, orice psihiatru, orice om care lucrează cu oamenii și care încearcă să îi convingă în ceva, fără să vrea, se folosește în fiecare zi de magia neagră. Din moment ce ai reușit să convingi pe cineva de ceva opus decât credea el înseamnă că ești un bun magician negru. Asta nu înseamnă ceva rău. Dimpotrivă. Faptul că te poți folosi un înalt grad de calificare. Asta înseamnă că știi ce faci și știi cum se produc efectele și care sunt condițiile necesare și suficiente ca un anumit efect să apară. Omul de azi este total diferit. El nu mai trebuie să trăiască după poruncile vechiului testament, nici după îndrumările noului testament. El trebuie să trăiască după voința duhului, după dorința sufletului și după posibilitățile corpului fizic. Acest lucru trebuie bine memorat și în felul respectiv fiecare om, trăind după această nouă poruncă, va putea să parcurgă mult mai ușor calea iluminării și înălțării sale. Adică astăzi trebuie ca omul să trăiască după voința duhului, după dorința sufletului și după predispozițiile corpului fizic, deoarece corpul fizic al fiecăruia dintre noi are limitele sale. La fiecare limitele sunt diferite. La o persoană de exemplu se poate trezi clarviziunea foarte repede pentru că are astfel de predispoziții iar la altă persoană acea clarviziune se poate să nu se trezească niciodată. În schimb, se pot declanșa alte puteri conform voinței Duhului Sfânt care vor fi la fel de necesare și utile pentru dezvoltarea spirituală a celui om. Duhul e ca un fel de dirijor iar sufletul un fel de regizor, iar corpul fizic este un

actor. Adică duhul este un dirijor. El dirijează întreaga simfonie a vieții, a tuturor „întâmplărilor” și a cosmosului nostru. Sufletul este un regizor care regizează evenimentele. Iar corpul este actorul care joacă acele roluri pe care sufletul le dorește și pe care duhul le voiește. Uite asta este Sfânta Treime cu adecvat pe care trebuie să ne-o însușim foarte bine și să începem să trăim după legile ei. Astfel dacă duhul dirijează el trebuie să dețină și voința iar dorința sufletului nu reprezintă altceva decât un semn de orientare al nostru. Adică un jalon al nostru. Dacă dirijorul, duhul, va arăta cu bagheta către om, atunci eu va trebui să reacționez la indicațiile lui, corpul meu va trebui să se supună la dorința sufletului meu și abia în felul respectiv toate acțiunile mele vor duce spre ce înseamnă bunăstare materială și spirituală. Corpul de fiecare dată trebuie în totalitate să se supună dorințelor sufletului meu și trebuie să execute, să joace ceea ce apare în dorința sufletului. Tocmai din acest motiv trupul trebuie să fie foarte artistic, bine întreținut, bine îngrijit. Astfel, toate cele spuse până acum putem să le cuantificăm într-o altă viziune. Noi azi trebuie să trăim după strategia duhului, după tactica sufletului și după tehnica corpului. Adică să trăim în conformitate cu strategia duhului și în același timp cu tactica sufletului dar după posibilitățile tehnice ale corpului. Astfel tehnica trebuie să fie pe planul trei. (Îmi aduc aminte când, în fosta URSS, cu foarte multă putere au început să se promoveze luptele marțiale. Se deschideau tot felul de săli pentru antrenamente, și acolo unii instructori, pe departe de a fi și maeștrii spirituali ale acestei tradiții, îi învățau pe toți, inclusiv și pe mine, cum să dăm eficient cu piciorul, pumnul, cotul, genunchiul, capul, astfel că cel din fața noastră să nu aibă nicio șansă de a rămâne nevătămat și în picioare. În acele săli se învăța foarte multă tehnica de luptă, dar niciun fel de ideologie. Astfel, la scurt timp, orașul a fost împânzit de băieți tineri ca mine, care, cu ardoare doreau să își demonstreze capacitățile tehnice în fața oricui. Băieți tineri ca mine dădeau multă bătaie de cap poliției locale. Abia mai târziu, eu am aflat, din gura unui maestru al luptelor marțiale și nu din gura unui instructor ca un adevărat luptător este acela care va putea trăi o viață întreagă fără măcar să nimerească în situația de a

se vedea obligat de a folosi tehnicile de luptă și apărare.)

Încercând să corectăm sănătatea de jos în sus, adică de la nivelul corpului fizic către sferele superioare psihoenergetice, nu vom reuși acest lucru niciodată. Pentru că nu poate corpul modifica structurile psihoenergo-informative, structuri energetice superioare. Nu are cum să facă acest lucru. Numai Duhul Sfânt, sau structurile superioare modelându-se și transformându-se pot modifica ceea ce se întâmplă la nivele mai joase, mai aproape de lumea materială, inclusiv corpul fizic. Dacă înlăturăm anumite îmbolnăviri sau deformări din structurile energo-informative, acestea pot dispărea și din corpul fizic. Este mult mai bine când omul încearcă să trăiască în lumea cauzalităților sau în lumea întâmplărilor decât atunci când omul încearcă să trăiască într-o lume dură, inflexibilă, a planului. Asta nu înseamnă că omul nu trebuie să își creeze niciodată niciun fel de plan, doar că aceste planuri trebuie să fie unele generale, flexibile, asta pentru a-și da posibilitatea lui, și inclusiv vieții ca planul lui în fiecare moment al existenței să poată fi corectat de lumea întâmplărilor. Adică planul elastic poate fi corectat întotdeauna de cele mai diferite întâmplări și situații. Astfel omul va înainta mult mai ușor prin viață decât atunci când el va avea în față un

plan dur, un plan fixat, un plan inflexibil și se va strădui din răspuțeri, cheltuind o cantitate imensă de energie și de nervi pentru a atinge întocmai planul propus. Din acest motiv, omului îi va fi mult mai ușor dacă el se va îndepărta de planuri. Orice plan, nu e nimic altceva, decât o manifestare sau un fenomen satanic chiar. Este foarte greu să respingi deodată toate planurile, dar treptat omul se poate îndepărta de ele. Este mai favorabil că omul să aibă o intenție care duce într-o anumită direcție. Etapele trebuie văzute în minte sub formă de un plan flexibil. Mai degrabă intenția omului trebuie să îl ducă către o anumită țintă iar modul de atingere a acelei ținte trebuie să fie unul foarte flexibil ca să poată permite vieții prin tot felul de întâmplări să îl corecteze de fiecare dată, mai la stânga, mai la dreapta, mai stai, mergi acum etc.

Să dăm un exemplu. Să zicem că mergem la o zi de naștere. Ai un anumit scop. Trebuie să ajungi acolo la o anumită oră și știi că oamenii te așteaptă și este incomod și neplăcut să întârzi. Dar dintr-odată mergând pe strada ai simțit un impuls de a traversa pe partea cealaltă. Desigur că puteai să te ții de planul tău și să mergi mai departe pe partea stângă a străzii. Și să nu asculți impulsul de a trece. Uite că nu ai ascultat impulsul și ai continuat să mergi și astfel îți cade un turture de gheață în cap și nu mai ajungi la ziua de naștere ci la spital. Dacă ascultai impulsul de a trece pe partea cealaltă a străzii în mod sigur se întâmplă cu totul altceva. Putea să se producă un eveniment din miile de variante care putea să îți schimbe viața cu totul. Putem spune că acel impuls este un ajutor de la Dumnezeu care încearcă să trimită permanent semnale omului pentru a-l ajuta, doar că omul nu ascultă pentru că e plin de tot felul de stereotipuri, cadre și prejudecăți care sunt atât de dure încât omul le urmează cu absolută strictețe. Acest lucru se poate numi și un fel de telepatie între lumile energetice și om. Dar aceasta telepatie funcționează la oamenii care nu țin de tot felul de stereotipuri, cadre și prejudecăți. Cu alte cuvinte, funcționează la oamenii spontani, care ascultă în permanență impulsurile din lumile superioare, și se conformează imediat efectuând acea corecție în planul lui sau în demersurile sale.

Educația ar trebui să fie tot telepatică. Educația de la părinți la copii trebuie să fie mai degrabă de la suflet la suflet și nu de la creier la creier. Atunci când educația se transmite de la creier la creier nu facem altceva decât să le transmitem acel model dur de șabloane, stereotipuri, prejudecăți și reguli care mai târziu nu îi mai oferă copilului posibilitatea de a simți instinctiv sau telepatic impulsurile vieții care îi corectează demersurile. Copiii, în cursul vieții lor, mult mai des își ascultă impulsurile sufletului și fac asta prin două polarități de bază: rezonanță și disonanță. Atunci când între două suflete apare rezonanță, între cei doi oameni apare o stare de iubire, de compatibilitate și înțelegere reciprocă. Iar când între cele două suflete apare disonanță, lucru care nu e rău deloc, acesta este menit să trezească sufletul, să nu îl lase adormit.

Măturii, odată cu trecerea timpului își formează propriile șabloane, mecanică a sufletului chiar, care nici măcar nu o crează conștient și o împrumută în mod inconștient, în formă gata creată, de la ceilalți. Ceilalți te învață, ce e bine, ce e rău, ce e frumos, ce e urât, ce trebuie făcut, ce nu trebuie făcut, și așa omul se înconjoară cu tot felul de stereotipii sau se baga pe el însuși cu tot cu suflet într-un cadru destul de limitat, de sever, de inflexibil și trăiește așa toată viața. Dacă cadrul este mai larg, el are impresia unei libertăți mai mari. Dacă cadrul este foarte limitat și dur atunci putem spune că omul trăiește într-un adevărat iad, deoarece acolo, gradul de libertate scade din ce în ce mai mult. Gradul de libertate este mai mare sau mai mic în funcție de mărimea cadrului în care omul trăiește. Sunt cadre psihologice, sau cercuri mai largi și mai înguste. Sunt, în diferite culturi, cadre atât de inflexibile, dure și reci încât omul ajuns acolo nu are niciun fel de libertate sau libertățile lui sunt foarte clar delimitate, judecate și pedepsite dacă cumva omul încalca anumite reguli din acea lume social psihologică.

Atunci când vorbim de planurile superioare sau de celelalte corpuri ale omului de regulă avem în vedere corpul mental, corpul astral și corpul eteric. Aceste corpuri pot fi declanșate atât de jos în sus cât și de sus în jos. Omul care își simte corpurile lui astrale, și mecanică este de sus în jos, adică de la corpurile fine către corpul fizic, aceasta este mișcarea firească sau mișcarea Dumnezeiască.

Atunci când pornirea lor sau mecanica lor pornește de la corpul fizic către cele fine, atunci putem spune că omul deja se afla într-o împărăție a diavolului deoarece aceasta este mișcarea nefirească.

Noi încercăm tocmai din acest motiv, de jos în sus să transformăm lumea, adică după bunurile noastre plăcuri și propriile noastre ideologii încercăm să transformăm cosmosul și pe Dumnezeu dacă se poate. Pe când mișcarea corectă, Dumnezeiască este exact invers, de sus în jos, adică legile cosmice trebuie să se întrepătrundă cu ale noastre, iar noi trebuie să simțim corpurile noastre astrale și să ne raportăm la ele corect astfel încât informația trebuie să vină de sus de la Duhul Sfânt trecând prin corpul nostru mental, astral și eteric către

corpul nostru fizic. Și atunci, însăși Duhul Sfânt trecând prin aceste corpuri, are posibilitatea în ultimă instanță, să corecteze chiar și sănătatea noastră fizică la nivelul corpului fizic.

Psihologia omului, cea care o avem azi că știință, trebuie transformată, trebuie refăcută, adică trebuie să devină psihomagie. Asta deoarece psihologia noastră de astăzi este o știință care se ocupă de studiul unui sistem psihic al conștiinței umane, logic organizate și nu are cum să nu greșească, pentru că fiecare conștiință umană gravitează în jurul unui centru de gravitație cu propria sa logică, mai mult sau mai puțin asemănătoare cu cea a altui om chiar din cadrul aceleiași culturi; nemaivorbind de faptul că dacă oamenii aparțin diferitelor culturi, să zicem creștine și musulmane, atunci, logica organizării conștiinței lor este uneori total diferită. Necesitățile de bază rămân aceleași, iar trebuințele superioare pot varia atât ca formă cât și conținut, mod de realizare, logica diferită a lucrurilor și valorilor. Din această cauză noi greșim la fiecare pas oricât de mult ne străduim să nu o facem. Omul este stăpânul propriei sale conștiințe, dar aceasta fiind atât de logic organizată, încât omul de multe ori nu poate pricepe logica propriei sale mentalități. Din acest motiv ceea ce înseamnă psihologie trebuie transformat în psihomagie. Psihomagia nu este nimic altceva decât o psihologie organizată cosmic și nu logic așa cum am creat-o noi până acum. Din acest motiv, în prima etapă trebuie să reorganizăm tot ce ține de psihicul nostru. Asta înseamnă că trebuie să luăm fiecare element care ține de psihologie. De exemplu atenția. Atenția la noi este foarte greu de condus. A fi atent este una dintre cele mai grele activități. Aceasta permanent se concentrează la ceva sau se deconcentrează de la ceva, făcând asta cu de la sine putere astfel încât omul nu are asupra ei aproape niciun fel de control. Cu un astfel de psihic organizat logic, practic omul nu are cum să nu greșescă. Între fazele atenției: concentrare, salt, deconcentrare există o oarecare legătură. O legătură care este destul de satanică, am putea spune. Atunci când între aceste trei faze a apărut această legătură, această uniune, putem spune că omul a devenit sortit greșelilor, chinurilor, îmbolnăvirilor și uneori chiar unei morți chinuitoare. Se întâmplă

uneori când aceste legături sunt într-o anumită armonie, dar de cele mai multe ori, acestea se afla într-o permanentă luptă. Tocmai mișcarea corectă a atenției noastre este să sară de la un obiect al atenției la un alt obiect al atenției. Pentru că viața este dinamica și permanent ceva în jurul nostru se schimbă, se transformă. Noi am fost învățați că atenția noastră să se focalizeze pe ceva. Atâta timp cât tu te focalizezi pe un singur lucru, nu ai cum să simți toate corecțiile care vin din exterior, din structurile psihoenergo-informative sub forma celor mai diferite presiuni sau influențe, deoarece atenția noastră este focalizată la culoarea roșie a semaforului sau la orice altceva. Un om cu atenția nefocalizată, poate vedea și culoarea roșie a semaforului și o mulțime de alte lucruri care se petrec în jurul lui, și aceste lucruri îi pot servi drept simboluri, atenționări, drept informații suplimentare despre ceea ce se întâmplă cu el și mediul în care el se afla. În afară de asta, atenția trebuie să se concentreze pe suflet, nu pe diferite obiecte exterioare. Pentru că, atunci când atenția este concentrată pe suflet și pe trăirile noastre interioare, anume în acel moment noi vom deveni psihomagicieni capabili de a produce o serie întreagă de miracole atât în jurul nostru cât și în propria noastră viață.

La fel stau lucrurile și cu ce se numește în psihologie, percepția. Noi, de regulă percepem tot ceea ce se reflectă, adică tot ce se afla în jurul nostru. Noi percepem prin diferite canale de percepție: vizuale, auditive, olfactive dar în același timp noi putem să ne concentrăm percepția asupra corpurilor noastre fine. Adică asupra corpului mental, eteric și astral. Atunci când noi începem să le percepem și ele vor începe să exprime forma noastră de gândire, modul nostru de trăire și acțiune, atunci vom deveni psihomagicieni. Astfel, sufletul declanșează aceste corpuri eterice sau astrale, își impune propria sa matrice, își induce propriul program material, adică programul corpurilor fine. Ele vor începe a se manifesta la nivelul planului fizic.

Tot așa stau lucrurile și la alte caracteristici ale psihicului nostru. Cum ar fi memoria. Atunci când noi vom strămuta, sau vom concentra memoria asupra sufletului și corpului eteric, atunci noi vom avea acces foarte ușor la ceea ce înseamnă viețile noastre anterioare și

viața noastră viitoare iar corpul nostru va reacționa la toate acestea în cel mai favorabil mod. Tocmai din acest motiv, psihologii și psihiatrii sunt un fel de dușmani a evoluției spirituale a omenirii. Eu chiar aș recomanda să nu te adresezi unor asemenea specialiști. Psihicul nostru trebuie transformat într-un spirit cosmic. Așa vom deține un psihic cosmic iar în acel moment vom deține o psihomagie, ceea ce înseamnă că astfel conștiința va fi primară iar existența secundară. În felul respectiv omul va fi capabil să creeze anumite situații. Ceea ce sufletul va dori, va putea să se manifeste în planul fizic material concret. Dar pentru asta este nevoie să deținem un cu totul alt psihic. Nu un psihic logic organizat ci un psihic cosmic. Psihologia pe care o deținem noi astăzi este aproape total păcătoasă. Un astfel de psihic nu are cum să nu greșească. El este organizat după principii negative. Mișcarea trebuie să pornească de sus în jos așa cum este întreg cosmosul organizat. Întreg Universul are o anumită organizare și la fel trebuie să fie și psihicul nostru conform legii similitudinii. Dar pentru a înfăptui acest lucru este nevoie ca omul să se întoarcă către Dumnezeu. Noi ne-am îndepărtat foarte mult de ceea ce se numește Dumnezeu și din această cauză am ajuns în cu totul alt spațiu al conștiinței. Noi trebuie să facem primul pas către întoarcerea spre Dumnezeu.

Majoritatea oamenilor nu cunosc deloc construcția cosmică. Din această cauză ei încearcă să își imagineze o proprie versiune a acestuia și să trăiască în conformitate cu ea. Puțini oameni înțeleg ce este de fapt natura. Natura este în primul rând un suflet. Sufletul copacului, sufletul care este sub formă de plantă, sufletul râului, al muntelui, tot ce există în jurul nostru are un suflet. Noi trăim într-o lume a sufletelor sau a spiritelor: spiritul meu, spiritul copacilor, spiritul râurilor, spiritul munților, spiritul pădurilor. Și între toate aceste spirite există totdeauna o conexiune, o interdependență, o interferență. Ele comunica continuu cunoscându-se unele pe altele atât sub aspect cantitativ cât și sub aspect calitativ. Cu alte cuvinte, natura este Dumnezeu încarnat în această formă pe care noi o cunoaștem drept natură. Orice formă în această lume poate fi convenabilă sau inconvenabilă. Forma cea mai convenabilă este numită hram, adică

acea formă care își exprimă conținutul. Iar forma inconvenabila blochează exprimarea conținutului. Oamenii au de exemplu o formă inconvenabila deoarece forma noastră blochează exprimarea conținutului nostru. Forma convenabilă sau forma comodă din noi, o vom putea dobândi abia atunci când vom reuși că sufletul să se poată manifesta în exterior, când vom deveni creatori și vom depăși acea graniță în urma căreia nu ne putem exprima conținutul. Când omul va reuși să se transforme și să își poată manifesta liber conținutul dinspre interior spre exterior, atunci vom putea spune că omul deține un hram. Ceea ce înseamnă că sufletul va fi ceva flexibil, curgător, schimbător, adică care se manifestă în continuu. Chiar și corpul nostru va deveni mai flexibil.

Când noi vedem o farfurie zburătoare, observăm că aceasta își poate schimba forma putând dobândi orice fel de formă. Aceasta farfurie zburătoare vine din cu totul alt spațiu și deține un corp care îl putem numi hram deoarece este flexibil și își poate manifesta conținutul. În lumea noastră, de exemplu să luăm un avion, forma acestuia este una dura, una inflexibilă, astfel încât avionul îl blochează pe pilot să se exprime pe el însuși. Cu alte cuvinte avionul nu poate exprima conținutul pilotului. Astfel, pilotul este nevoit să se supună regulilor și limitelor acelei tehnologii pe care încearcă să o stăpânească. Anume în asta constă diferența. Tehnologiile noastre ne supun pe noi și nu ne permite să ne exprimăm, iar în alte planuri, acele ființe dețin tehnologii care se pot schimba, se pot transforma, astfel încât ele să poată exprima conținutul formei.

Noi toți credem că dezvoltând tehnologia, am evoluat. În realitate nu am făcut nimic decât am involuat deoarece toată această tehnologie nu face nimic altceva decât să nu ne permită să ne exprimăm pe noi înșine și este împotriva naturii, dăunează mediului. În general putem spune că toată această tehnologie este distructivă. La fel se întâmplă și cu tehnologia gândirii. Astăzi tot mai mulți oameni aleargă după cărți cât mai vechi deoarece considera că, cu cât o carte e mai veche cu atât e mai autentică sau deține informații mai autentice neînțelegând că toate acele cărți nu aduc niciun folos în ceea ce

privește evoluția omului. Deoarece tot ceea ce este scris are funcția de a distruge stereotipiile noastre, îndeosebi a cititorului. Orice informație scrisă nu poate face nimic mai mult decât să distrugă stereotipiile celui care o citește. Dar în același timp, orice lucru scris nu e orientat spre dezvoltare ci spre distrugere. Oamenii care se folosesc de acele cărți sau de ceea ce scrie în ele și încep să își ghideze comportamentele în conformitate cu cele citite, nimeresc în anumite capcane. Astfel toată această bibliotecă mondială este utilă doar pentru a distruge conștiința și șabloanele noastre mentale, felul nostru de a percepe lumea și de a ne raporta la anumite lucruri. După ce citești o mulțime de cărți și totul în conștiință va fi distrus, atunci în capul omului se instalează haosul. Vedem asta aproape zilnic dacă privim în jurul nostru. Vedem oameni care fac o sumedenie de cursuri și citesc o sumedenie de cărți și devin din ce în ce mai confuzi, astfel cărțile citite nu îi ajută să vadă realitatea așa cum este ea ci îi aruncă într-o fază în care nici ce avea înainte în mintea lui nu mai are și nici ceva nou nu s-a instalat. Acele cărți nu vin ca să aducă o viziunea nouă asupra realității ci să le distrugă pe cele existente. Atunci când mișcarea este de sus în jos, adică omul începe să culeagă acele informații care vin din bibliotecă cosmică, abia atunci începe procesul de creație, real și autentic. Până atunci toate celelalte nu sunt nimic altceva, decât procese distructive. Adevărul nu poate veni decât din cosmos către om și nu invers. Adică nu noi suntem acei, că indivizi sau civilizație umană care îi dăm cosmosului directive. Se întâmplă exact invers. Cosmosul are deja propriile sale adevăruri și reguli. Ele de sus în jos vin către noi doar trebuie tot timpul să ne racordăm la ele și să ne comportăm în conformitate cu acestea. Doar astfel este posibil progresul sau ceea ce numim noi dezvoltare spirituală. Până atunci tot restul sunt lucruri diavolești care parcă te dezvolta dar până la urmă efectul final este unul distructiv care produce în sufletul omului, haos total. Există multe capcane din acest punct de vedere în lumea noastră și în acea lume în care noi percepem ce este sufletul său spiritul. Pentru că oarecare mișcare spre dezvoltare spirituală să poată avea punctul de pornire, trebuie că omul să înțeleagă că noi trăim într-o sferă

demonică, astfel încât noi suntem permanent supuși la trei mari ispite: egoul intelectului, egoul caracterului și egoul neamului. Aceștia sunt trei mari demoni ispititori. Astfel, demonii au trei centre de conducere asupra omului și umanității în general. Pentru că evoluția să înceapă, omul trebuie să transforme aceste trei centre de conducere, în trei mijloace de conducere. Omul trebuie să reorienteze centrul de conducere spre suflet. Când omul va strămută centrul de conducere în suflet, atunci sufletul va folosi intelectul, caracterul și legăturile neamului ca instrument. Omul va avea posibilitatea să înceapă a simți regia sufletului iar corpul va deveni actor jucând exact ceea ce sufletul va regiza în fiecare moment al existenței sale. Noi jucăm tot timpul diferite roluri. Dacă suntem atenți la directivele sufletului atunci totul se schimbă. Asupra unor roluri pe care încercăm să ni le asumăm, sufletul nostru reacționează negativ și din acest motiv acele roluri nu ne reușesc. La alte roluri, sufletul reacționează pozitiv și acel rol ne aduce succes. Astfel omul treptat ascultă tot mai mult sufletul până devine deprindere. Dacă omul este tot mai atent la chemarea sufletului, centrul de conducere se va muta acolo și noi vom începe să trăim doar în conformitate cu ce ne dictează spiritul în fiecare moment al existenței noastre.

Dacă zicem că spiritul nostru este un fel de înger păzitor, atunci este evident că acesta ne va scoate din orice situație extremă în care am nimerit. Eu personal, am văzut asta nu o singură dată la alții iar când am practicat destul de intens aceste tehnologii chiar mie mi s-au întâmplat aceste fenomene care sunt greu de explicat prin intermediul psihicului nostru logic organizat. De exemplu, mergi pe stradă și deodată te vezi înconjurat de niște tineri în stare de ebrietate și destul de agresivi, care se află sub influența directă a diavolului. Atunci ce face omul? Acele trei sisteme, intelectul, caracterul și legătura cu neamul, atunci omul se sperie și intră automat în rolul de jertfă, puterea trecând automat la agresori. Omul reacționează în conformitate cu instinctul animalic. În momentul când ai acceptat rolul de jertfă, îi stimulezi pe ei la agresivitate. Astfel, de cele mai multe ori se poate întâmpla că rezultatul să fie destul de neplăcut. Tinerii

respectivi provocați sau stimulați spre agresivitate te vor bate, te vor viola sau chiar din prea mult efervescenta te vor omorî.

În schimb, omul care își ascultă sufletul, propriul regizor, poate lua un rol neașteptat față de cei care încearcă să îl agreseze. Îngerul păzitor poate provoca un astfel de scenariu sau un astfel de rol în care omul va nimeri imediat, încât acei agresori ori își vor schimba intențiilor ori vor suferi transformări deoarece vor nimeri în altă piesă în care nu mai sunt stimulați la agresivitate. În acel moment ei își vor schimba intențiile sau chiar vor trece la acțiuni de prietenie, sau este chiar posibil ca în acele momente să vadă în tine o oarecare bestie, un oarecare monstru, ceva ce mințile lor nu au mai văzut, mintea lor nu e deprinsă cu astfel de situații și nu vor ști cum să reacționeze. Mintea lor, conștiința lor logic organizată va fi pur și simplu dată peste cap și în acele momente și atunci, ei, pur și simplu nu știu ce au de făcut. Nu știu cum să reacționeze într-o astfel de situație care pentru ei este complet illogică. Orice om care înțelege ce se întâmplă este pus în situația superioară, adică el chiar poate să atace. Iar omul care deși pornit să atace, nu înțelege ce se întâmplă în jurul lui, în spațiul respectiv, el este pus în situația de a se apăra. El caută răspuns, el nu mai poate ataca. De cele mai multe ori omul încearcă să alerge în direcția total opusă. Astfel, în această situație, îngerul tău păzitor a manipulat psihicul logic construit a celor ce au vrut să te atace și te-a salvat dintr-o situație destul de critică.

Vei rămâne la fel cum ai fost, dar cei care au vrut să te atace e posibil să te vadă și să rămâi în mintea lor ca un monstru. Așa au văzut ei acea situație.

Eu chiar am cunoscut o doamnă în Rusia care cunoștea tehnologia respectivă și se ocupă permanent de propria sa dezvoltare, de sincronizarea psihicului ei cu sufletul său cu structurile cosmice organizate și nu logic organizate de către om pentru om. Ea a fost pusă în situația de câteva ori de a fi atacată, cu scopul de a fi violată, jefuită sau bătută. În urma acelor intenții, deja de două ori în viața ei s-a întâmplat ca oamenii care au vrut să o atace sau cel mai corect spus liderul acelor a și murit chiar în fața ei. Pur și simplu în câteva

fracțiuni de secundă se întâmplă ceva în interiorul corpului lor, ca un infart sau orice altceva, și acel om cade lat la pământ fără niciun fel de explicație. Asta se întâmplă numai atunci când puterea acțiunii răutăcioase a lor este atât de mare încât puterea contraacțiunii este insuportabilă pentru ei. Atât psihic cât și fizic, ceva cedează în interiorul lor. Nu îngerul păzitor îl distruge, nu este un ucigaș, ci omul pe șine se distruge odată ce are o forță foarte mare agresivă și când aceasta se întoarce împotriva lui, este posibil ca ceva în corpul lui fizic să nu reziste și omul cade jos. Pentru așa ceva, femeia nu a suportat nicio consecință, a niciunei legi. În plan social, în plan logic organizat nu poți demonstra că ea l-a omorât pe acel om. De fapt, în sensul cel mai adevărat al cuvântului nu ea l-a omorât pe om, ci el singur a făcut asta deoarece avea o intenție și o energetică negativă atât de puternică orientată către ea, care în momentul întoarcerii imediate a făcut ca anumite sisteme să nu reziste în acel atacator.

Am cunoscut mulți oameni care pot ucide cu un singur gând, cu o simplă intenție. Niciun fel de jurisprudență nu va putea săpa până acolo să demonstreze acest lucru. Asta deoarece noi trăim într-o lume cu o mentalitate absolut materialistă, din cauza respectivă dacă omul a murit în fața altui om, dar pe camerele de vederi nu a apărut nicio lovitură, nimic vizibil material, nicio armă a crimei, nu poate fi dovedit că a comis o crimă. O perioadă bună de timp, am practicat alături de ei astfel de psiho tehnologii și trebuie să vă spun că sunt extrem de eficiente în anumite situații clar delimitate.

Tot de la acești oameni am primit sfatul de a nu mă mai gândi la bine și la rău. Lucrurile respective nici nu există. Sunt niște invenții ale psihicului uman pentru ceilalți oameni, adică niște șabloane, niște stereotipii pe care psihicul oamenilor le-a creat pentru scopuri manipulative în direcția altora.

Tot ce înțelegem noi prin morală este un sistem total adaptat ispititorului, celui rău, folosește intereselor lui și sunt create pentru bunăstarea lui. Egoul fiecărui om se adună și formează egoul întregii umanități. Satana este nimic altceva decât egoul umanității. Satana este un mecanism de cădere în păcat, un sistem artificial pe care noi, cu

propriile noastre puteri mentale l-am creat. Este un sistem diabolic creat atât de inteligent, încât omul cu un psihic logic construit nu are cum să nu cadă în păcat aproape la fiecare pas. În realitate Satană nici nu a existat. Noi oamenii l-am creat ca pe o structură artificială, dar funcțională, înzestrată cu o inteligență extrem de fină, deține propriul pendul, și este capabilă să se materializeze în anumite situații bine delimitate. Cu alte cuvinte, putem spune că tot felul de draci și înșăși Satana există sub aspect energetic, informațional și poate capăta forme materiale în anumite situații.

Păcatul primordial de a împărți lucrurile în bine și în rău, păcatul dezbinării. Lucrurile sunt întregi și cu bine și cu rău, fiecare element are părțile lui pozitive și negative sau plăcute și neplăcute. În orice element de creație există un element de distrugere. Pentru a crea ceva trebuie să distrugi înainte altceva. De ce ne chinuie tristețea? Pentru că o respingem. Dacă ea ar fi acceptată de psihicul nostru ca pe o stare cosmică, că pe o stare firească, atunci noi am ajunge să ne delectăm cu propria noastră tristețe, să avem satisfacții, chiar destul de mari în urma ei dacă am primi-o că pe un dat, că pe un lucru la fel de necesar cum e ziua și noaptea. Noi în schimb am fost învățați că toate lucrurile se împart în bune și în rele și din cauza asta noi ajungem să suferim în urma tristeții deși ea nu este ceva rău. Melancolia, tristețea, face parte din întreaga structură de stări pe care omul le are de-a lungul vieții. Nimerind în stare de tristețe și acceptând-o, noi putem chiar învăța foarte multe lucruri, putem crea. Drept dovadă cunoaștem o sumedenie de poeți care au creat adevărate opere de artă aflându-se în permanență într-o stare de tristețe sau chiar depresie.

Noi trebuie să acceptăm starea de tristețe la fel că starea de bucurie și vom ajunge așa foarte curând să ne bucurăm de această stare și să învățăm din ea, să ne spiritualizăm prin intermediul ei. Înșă atâta timp cât noi considerăm că ea este o emoție negativă, suferim când apare. Ceea ce trebuie să înțeleagă omul este că el înșăși, în fiecare moment, provoacă tot ce lui i se întâmplă. Atât fericirea cât și nefericirea. Noi ca umanitate provocăm dezastre, crize, terorism și

orice altceva. Noi provocăm inclusiv corupția, o sprijinim și facem totul, chiar dacă inconștient, să o menținem. Până când omul nu va înțelege aceste mecanisme, aceste lucruri nu vor dispărea niciodată. Chiar din contră, ele vor avea totdeauna adepți, energie și vor dăinui mult timp de acum încolo.

Chiar și atunci când oameni, cu cele mai bune intenții, încearcă să se lupte cu prostituția, cu drogurile, cu corupția, ei nu fac nimic decât să le provoace. Le provoacă după principiul Fructul interzis întotdeauna este dulce.

Dacă omul ar învăța să reconstruiască mersul firesc, Dumnezeuiesc al lucrurilor, atunci el ar descoperi că în orice mediu și spațiu ar putea dobândi un nivel de plăcere atât de mare încât alcoolul și drogurile în comparație cu acea stare trăită nu sunt decât niște lucruri inutile și puierile. Astfel omul ar vedea că există stări care le-ar putea trăi dincolo de aceste surogate care nu fac nimic altceva decât să distrugă corpul. Orgasmul sufletesc este de zeci de mii de ori mai plăcut decât ceea ce poate dobândi omul în urma drogurilor, alcoolului sau sexului.

Există în lumea în care trăim un astfel de proces. Procesul de ființare a naturi, de devenire a naturii. Dacă omul ar învăța să se sincronizeze cu acest proces, ar fi într-o permanentă stare de fericire. Iubirea lucrează cu polaritățile, cu lucrurile care se afla în antagonism. Noi desigur am putea face și bine și rău, dar nu vom deveni dependenți față de ele. Noi vom putea să jonglăm cu aceste dihotomii. Până una alta aceste lucruri se întâmplă doar în viață a foarte puțini oameni de pe pământ, deoarece majoritatea nimeresc în diferite capcane. În una dintre capcanele extremităților. Astfel unii se afla în permanență goană după bine, ceilalți se afla într-o permanentă goană după rău.

Unii vor să vadă numai binele iar alții vor să vadă numai răul. Și în felul respectiv toată umanitatea este deja împărțită și după cum bine știm, cetatea care în interiorul său este împărțită nu va putea sta în picioare. Mai ales dacă chiar omul în sine este dezbinat. Adică el vede binele din el și vede răul din el.

Există oameni care se afla poziționați exact la mijloc așa cum am

scris în „Viață care ne trăiește”. În acel mijloc de aur din care el jonglează cu cea mai mare ușurință cu lucrurile care sunt catalogate de a fi bine și care sunt catalogate de a fi rău. El pur și simplu cu ele jonglează, cu ele se joacă da nu ajunge să fie dependent de ele. Astfel el reușește să creeze situații care de obicei se manifestă chiar în fața propriilor săi ochi.

Nu trebuie niciodată să uităm, că această lume este creată. Iar dacă este creată, probabil are și un sens, chiar și un scop pe care Creatorul va face totul ce este necesar și suficient ca să îl realizeze. Planeta noastră, cât și întregul Sistem Solar, se mișcă către ceva, spre undeva, unde trebuie să ajungă evoluând el însuși și obligându-ne pe noi să evoluăm. Așa că, încercările stupide a umanității de a schimba planurile, instrumentele și modalitățile de atingere a scopului Creatorului nu vor duce niciodată la împlinirea lor decât poate doar la iluzia că așa se întâmplă, dar chiar și această iluzie are o viață scurtă în interiorul unui cadru istoric și psihologic al umanității. După un timp, cum e cel de azi de exemplu, conștiința umanității, psihologia, cunoașterea, evoluează și vechea iluzie dispare. Sper că în viitoarea era a vărsătorului, umanitatea să părăsească aceste iluzii și să treacă la acțiuni și la forme de gândire mult mai progresiste decât cele de până acum. De fapt, numai acei oameni care deja încep să-și structureze conștiința în acest sens, vor putea trece în era vărsătorului. Ceilalți se vor pierde pe cale.

Va trece timpul și vom vedea cum din ce în ce mai mulți oameni pur și simplu înnebunesc. Când pentru unii schimbările globale și de mentalitate vor genera renaștere intelectuală, mentală, pentru alții, aceleași schimbări vor genera nebunie, neînțelegere, pierdere, inclusiv și a iluziilor. A pierde chiar și o iluzie este tot o pierdere pentru foarte mulți oameni și aceștia fiind atât de inflexibili, pur și simplu vor prefera să moară decât să rămână fără ceea ce au crezut că știu, pot și stăpânesc. Când schimbările vor genera pentru unii renaștere emoțională, pentru alții aceleași schimbări vor fi percepute și trăite ca moarte sferei emoționale. Nu vor mai ști cum să simtă și nici ce să creadă. Când schimbările vor atinge planurile eterice, foarte mulți

oameni, și anume cei flexibili, cei care gândesc global, vor simți o nouă putere de viață, o nouă vibrație, o nouă dorință puternică de a trăi și crea, un nou nivel de sănătate pe când pentru ceilalți, inflexibili, care gândesc local, din puncte fixe de vedere, aceleași schimbări vor genera boală, suferința, lipsa de energie și nedorința de a trăi. Iar când transformările vor atinge planul fizic, atunci pur și simplu pentru unii va fi o renaștere fizică, noi capacități fizice, unii poate chiar vor renaște sau își vor regenera țesuturile și organele, pe când pentru alții vă fi durere fizică, boală, suferința și scrâșnit din dinți.

Vă doresc la toți mai multă flexibilitate, cunoaștere, ieșire din stereotipii, dogme, șabloane și tot felul de cadre. Vă doresc o gândire globală și o înaintare a voastră către Dumnezeu, către înțelepciune, către sferele înalte și nu o gândire primitivă, locală, care nu este capabilă decât să apere niște interese proprii și stupide, să vadă doar partea în detrimentul întregului.

11.10.2011

Anatol Basarab

TEST:

— Dacă dansatoarea se învâрте în sensul acelor de ceasornic folosești emisfera dreaptă a creierului și prezinți următoarele caracteristici:

- Folosești sentimentele
- Orientat pe imaginea în ansamblu
- Mai importantă imaginația
- Simboluri și imagini
- Prezent și viitor
- Filosofie și religie
- Se „prinde”.
- Crede
- Apreciază
- Percepție spațială
- Știe funcțiile obiectelor
- Visător
- Prezintă posibilități
- Impetuos
- Asuma riscuri

— Dacă dansatoarea se învâрте în sensul invers acelor de ceasornic folosești emisfera stângă a creierului și prezinți următoarele caracteristici:

- Folosești logica
- Orientat către detaliu
- Mai importante faptele
- Cuvinte și limbaj
- Prezent și trecut
- Matematica și știință
- Înțelege
- Știe
- Recunoaște
- Percepție ordonată/bazată pe șabloane
- Știe numele obiectelor
- Realist
- Strateg

- Practic
- Sigur

